

บทที่ 6

ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์

ความเชื่อในตรีเอกานุภาพทำให้คำในพระคัมภีร์เป็นปัญหา

บทนี้ผมจะพูดถึงพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ ผมหวังว่าเราได้จัดอุปสรรคตามรายการออกไปบ้าง และได้เข้าใจประเด็นสำคัญของความเชื่อที่ว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม ผมก็ทราบถึงอิทธิพลอย่างมากของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่มีต่อความคิดของเรา มันมีผลในทางจิตวิทยากับคุณและผมจนถึงขนาดที่เราจะคิดเรื่องใด ๆ ทางศาสนศาสตร์ให้ชัดเจนได้ยาก เพราะความเชื่อในตรีเอกานุภาพ จึงแทบจะไม่มีคำใดในพระคัมภีร์ที่ไม่ได้ถูกบิดเบือนโดยความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ให้มีความหมายหรือความหมายแฝงของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เรื่องนี้รบกวนใจผมอย่างมาก เพราะมันเป็นอุปสรรคที่ทำให้เราไม่สามารถจะคิดอย่างชัดเจนและตามพระคัมภีร์ได้

คนส่วนใหญ่ไม่ใช่คนคิดที่ดี แค่ทำให้ความคิดพวกเขาสับสนเพียงเล็กน้อย พวกเขาจะติดอยู่ในวังวนของความสับสนไปหมด เราต้องอธิษฐานขอความชัดเจน ผมพบคนน้อยมากที่ความคิดของเขาชัดเจนมาก คริสเตียนทั่วไปจะสับสนได้ง่ายกับแนวคิดและคำที่ใช้ คุณต้องถามพวกเขาว่า “คำนี้คุณหมายความว่าอะไรแน่?” ความสับสนกลายเป็นภัยอย่างยิ่งเมื่อมาถึงเรื่องของฝ่ายวิญญาณ

ทุกวันนี้เป็นไปไม่ได้เลย ที่จะใช้คำในพระคัมภีร์โดยไม่ต้องปล้ำสู้กับความหมายที่ปนเปื้อนไปด้วยความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ถ้าคุณพูดว่า “พระบิดา” ผมก็ไม่รู้ว่าพระบิดาองค์ไหนที่คุณกำลังพูดถึง ถ้าคุณกำลังหมายถึงพระบิดาตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ พระองค์ก็ไม่ใช่พระบิดาตามที่เราเห็นในพระคัมภีร์เดิมซึ่งก็คือพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ไม่ได้เป็นองค์เดียวกับพระบิดาตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะพระบิดาองค์หลังเป็นเพียงหนึ่งในสามของตรีเอกานุภาพ ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น พระบิดาจะถูกแทนที่ด้วยพระเยซูผู้เป็นตัวเองที่มีบทบาทสำคัญในงานของมารอด พระบิดากลายเป็นตัวรองที่เล่นบทตัวประกอบให้กับพระเยซูพระบุตร

แต่พระคัมภีร์เดิมมีแต่พระบิดาเท่านั้นและไม่มีบุคคลอื่นเป็นพระเจ้าเลย ไม่มีร่องรอยของพระบุตรที่เป็นพระเจ้า หรือพระเจ้าอื่นใดเลย ในพระคัมภีร์เดิมจะมีเพียงชนอิสราเอลกับพวกทูตสวรรค์เท่านั้นที่ถูกเรียกว่าบุตรของพระเจ้า คนส่วนใหญ่คิดไม่ชัดเจนหรือคิดอย่างมีเหตุผล ดังนั้นผมจึงสั่นกลั้วเมื่อผมคิดถึงว่า เราจะรับมืออย่างไรกับแนวคิดของพระคัมภีร์ใหม่เกี่ยวกับพระคริสต์

นอกจากนี้ยังมีความสับสนเกี่ยวกับเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะทุกคนกำลังใช้ภาษาเดียวกัน ใช้ถ้อยคำเดียวกัน ใช้คำศัพท์เดียวกัน แต่มีความหมายที่ต่างกัน ตามความเชื่อในตรีเอกภาพนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระองค์ที่สามในตรีเอกภาพ แต่ว่าไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นนั้นในพระคัมภีร์เดิม พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือพระวิญญาณของพระเจ้านั่นเอง แต่ส่วน *plērōma* หรือความบริบูรณ์ของพระเจ้านั้นประกอบด้วยสิ่งต่างๆ เช่น พระปัญญาของพระองค์ ฤทธานุภาพของพระองค์ พระคุณของพระองค์ พระวาจาของพระองค์ และพระวิญญาณของพระองค์ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นบุคคลตามอย่างความคิดที่เชื่อว่าพระเจ้ามีหลายองค์ของกรีก สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงด้านที่แตกต่างกันของ “*plērōma*” (ความบริบูรณ์) ของพระเจ้า นี่เป็นความบริบูรณ์ตามที่ย่อหั่นกล่าวในคำขึ้นต้นของเขา (ยอห์น 1:16)¹ ที่เราทุกคนได้รับ ไม่ว่าจะเป็นความบริบูรณ์ของพระคำของพระองค์ หรือว่าฤทธานุภาพในการสร้างของพระองค์ หรือฤทธานุภาพของพระองค์ที่ทำการเปลี่ยนแปลง หรือพระปัญญาของพระองค์ เป็นต้น

พระวิญญาณของพระเจ้าเป็นส่วนสำคัญของพระเจ้าเช่นเดียวกับวิญญาณของเราเป็นส่วนสำคัญของเรา และการดึงเอาความบริบูรณ์ของพระเจ้า หรือ “*plērōma*” ของพระเจ้าออกมา แล้วแยกองค์ประกอบแต่ละอย่างให้เป็นแต่ละบุคคลนั้น จะเป็นไปได้ก็เฉพาะแต่กับความคิดของคนต่างชาติที่เชื่อว่าพระเจ้ามีหลายองค์เท่านั้น และเพราะเราไม่ได้มีรากฐานในความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวอย่างแท้จริง เราจึงถูกการให้เหตุผลของความเชื่อว่าพระเจ้ามีหลายองค์ชักนำเราได้ง่ายๆ เมื่อมีเหตุผลของความเชื่อว่าพระเจ้ามีหลายองค์เข้ามาทางของเรา เราจึงรับอย่างเต็มที่โดยไม่มีการวินิจฉัยหรือคิดให้ดีๆ

คณะหัวหน้าบาทหลวงในการประชุมแห่งไนเซียเป็นใคร?

เมื่อผมคิดถึงว่าความยุ่งเหยิงนี้ได้เริ่มต้นขึ้นอย่างไร และเมื่อมาถึงศตวรรษที่สี่ที่ความคิดของคนต่างชาติและของชาวกรีกโบราณเกี่ยวกับคริสตจักรได้นำไปสู่การประชุมสภาสังคายนาแห่งไนเซีย² ได้

¹ ยอห์น 1:16 “เพราะเราได้รับพระคุณซ้อนพระคุณจากความบริบูรณ์ของพระองค์”

² Council of Nicaea

อย่างไรนั้น ผมคิดถึงความรักชอบอันใหญ่หลวงของเราในฐานะผู้นำคริสตจักร ถ้าคุณให้คำสอนที่ผิด ๆ ออกไป คริสเตียนรุ่นต่อ ๆ ไปก็จะไปผิดทาง

พวกที่มาประชุมกันที่ในเซียมี่เป็นใครกันบ้าง? หัวหน้าบาทหลวงนิรนามเหล่านี้เป็นใครกันที่ตั้งหลักข้อเชื่อในซีนในปี ค.ศ. 325 ข้อเชื่อซึ่งกลายมาเป็นมาตรฐานหลักคำสอนของคริสตจักร ไม่ว่าจะเป็นข้อเชื่อของคริสตจักรต่อมา หรือว่าในงานเขียนทางศาสนศาสตร์ หรือในหนังสือคริสเตียนต่าง ๆ ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา? คนเหล่านี้เป็นใครกัน? เราไม่รู้จักชื่อของพวกเขาด้วยซ้ำ นอกจากข้อเด่นบางประการ พวกเขาถูกเรียกว่าหัวหน้าบาทหลวงจากคำ *episkopos* (ἐπίσκοπος) ซึ่งหมายถึงผู้ปกครองดูแลที่ดูแลคริสตจักร หรือดูแลเขตถ้ามีหลายคริสตจักร

การประชุมของบรรดาหัวหน้าบาทหลวงที่ในเซียมี่ได้ทำการตัดสินใจทุกอย่างในเรื่องหลักคำสอน แต่คนเหล่านี้เป็นใครกัน? แล้วพวกเขามีคุณสมบัติอะไร ในการยืนยันแบบดันทุรังที่พวกเขาสั่งให้คริสเตียนทุกคนยอมรับ? นอกจากข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขามีจำนวนสองหรือสามร้อยคนแล้ว ชื่อของคนส่วนใหญ่ก็ไม่มีบันทึกเอาไว้เลย ผมอยากจะรู้ข้อมูลบางอย่างเกี่ยวกับพวกเขา ความเข้าใจพระคำของพระเจ้าของพวกเขาทะลุปรุโปร่งมากแค่ไหน? ความเข้าใจในฝ่ายวิญญาณของพวกเขาชัดเจนแค่ไหน? พวกเขามีคุณสมบัติอะไรบ้างในฝ่ายวิญญาณ? การทรงนำขององค์ผู้เป็นเจ้าในชีวิตของพวกเขาเป็นจริงแค่ไหน?

หัวหน้าบาทหลวงจำนวนมากเหล่านี้ก็เหมือนกับศิษยาภิบาลส่วนใหญ่ในปัจจุบันที่อาจเป็นเพียงนักเทศน์ธรรมดาหรือน้อยกว่าธรรมดาที่มีความเข้าใจพระคำของพระเจ้าไม่ลึก ในเวลาเดียวกันพวกเขาก็อาจมีความสามารถในการบริหารคริสตจักรอยู่พอประมาณ ไม่เช่นนั้นพวกเขาคงไม่ได้มาเป็นผู้นำคริสตจักร บางคนได้มาเป็นผู้นำคริสตจักรเพราะพวกเขาสันตติกับการเมืองคริสตจักร หรือไม่ก็ได้ตำแหน่งผู้นำโดยขณะคู่ชิงแบบหวุดหวิด อย่างที่มักจะเกิดขึ้นบ่อย ๆ ในคริสตจักรทุกวันนี้³

ผมเห็นเรื่องแบบนี้ด้วยตัวของผมเองเพราะผมเคยอยู่ในหลายคริสตจักรในสมัยของผม เช่น คริสตจักรจีนลอนดอนในสมัยที่ผมศึกษาอยู่ ผมได้เห็นการเมืองในคริสตจักรว่าทำกันอย่างไร คนดีหลายคนไม่ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งของผู้นำ เพราะพวกเขาไม่มีคุณสมบัติพอในการดึงดูดใจคนหรือออกไปเที่ยวหาคนมาสนับสนุน แต่นักปลุกระดมทั้งหลายในคริสตจักรรู้จักวิธีพูดคุย วิธีผูกมิตรชวนพี่น้องมาทานข้าวเย็นและขอคะแนนเสียง นั่นก็คือความร้ายแรงของประชาธิปไตยในคริสตจักร

³ การเผยให้เห็นบรรยากาศที่ร้อนระอุของการเมืองคริสตจักรในช่วงหลายปีที่ผ่านมาไปสู่สภาสังคายนแห่งในเซียมี่ได้จาก “เมื่อพระเยซูกลายเป็นพระเจ้า—การต่อสู้เพื่อกำหนดความเชื่อของคริสเตียนในช่วงยุคสุดท้ายของโรม” โดย ริชาร์ด อี รูเบนสไตน์ (“When Jesus Became God—The Struggle to Define Christianity during the Last Days of Rome, Richard E. Rubenstein, 1999, Harcourt)

กลยุทธ์ที่สำคัญที่สุดก็คือการผูกมิตร คนดีมักจะผูกมิตรไม่เก่งเพราะพวกเขามีแนวโน้มที่จะเป็นคนตรงไปตรงมาและซื่อสัตย์มากไป

ที่คริสตจักรในลอนดอนของเรา ผมมักจะสังเกตเห็นบ่อย ๆ ว่าในการเลือกตั้งของคริสตจักรนั้น คริสเตียนที่ดีจะไม่ถูกเสนอชื่อ อย่าว่าแต่จะให้พวกเขาเป็นตัวสำรองเลย ในขณะที่คนที่มีคุณภาพแบบคริสเตียนธรรมดาจะได้รับเลือก ก็เพราะพวกเขามีความสั่นไหวในวงสังคมและคนเหล่านี้แหละที่มาเป็นผู้นำของคริสตจักร

แม้ผมไม่เคยจะแสวงหาตำแหน่งในคริสตจักร แต่ผมก็มักจะได้รับเลือกเสมอ ไม่รู้ว่าทำไมจึงมีบางคนยื่นกรานเสนอชื่อของผม แล้วก็จะมีคนอื่นเสนอเป็นตัวสำรอง และพอรู้ตัวผมก็ได้รับเลือกไปแล้ว ผมคิดอยู่ว่าเหตุผลจริงๆ ที่เสนอชื่อของผมนั้น คงเป็นเพราะผมเป็นผู้รับผิดชอบในการศึกษาพระคัมภีร์ทั้งหมด ถ้าผมไม่ได้รับเลือก ก็จะได้ศึกษาพระคัมภีร์กันก็เป็นได้ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีทางเลือกมากนักในเรื่องนี้ ไม่ว่าตัวผมเองจะมีความสามารถพิเศษหรือไม่ก็ตาม

ถ้าผู้นำคริสตจักรในปัจจุบันนี้อยู่ในระดับที่ธรรมดาอย่างที่เป็นอยู่ (ผมไม่คิดว่าจะเปลี่ยนไปมากจากตั้งแต่ยุคแรก ๆ) ผมก็สงสัยว่าคนทั้งหลายที่อยู่ในการประชุมสภาเพื่อคริสตจักร ไม่ว่าจะเป็นการประชุมที่ไนเซีย หรือที่คอนสแตนติโนเปิล⁴ หรือที่อื่นๆ ก็คงจะเป็นคนในระดับธรรมดาามากที่ไม่ได้เตรียมพร้อมในพระคำของพระเจ้าอย่างดีมาก และเราคงจะนึกภาพออกถึงผลที่ตามมาภายหลัง คนเหล่านี้กำหนดข้อเชื่อที่คริสตจักรต้องยอมรับ แล้วคุณรู้ไหมว่าบางข้อเชื่อจบลงอย่างไร? หลายข้อเชื่อจะลงท้ายด้วยคำว่า “อนา-ธมา” (*anathema*; ἀνάθεμα) อย่างเช่น ข้อเชื่อของสภาสังคายนาแห่งแคลซีดอนและข้อเชื่อของสภาสังคายนาแห่งคอนสแตนติโนเปิลครั้งที่สอง⁵ มันหมายความว่าถ้าคุณไม่ยอมรับสิ่งที่ได้ประกาศในการประชุมสมานี้ คุณก็จะถูก “อนา-ธมา” คือ “ถูกแช่งสาป”

นี่ช่างเป็นวิธีลงท้ายข้อเชื่อของคริสเตียนอย่างเป็นมิตรเสียเหลือเกิน! ผมขอบอกตั้งแต่ต้นว่าผมไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ “อนา-ธมา” และผมจะอยู่ให้ห่างจากภาษาแบบนี้

ผมเชื่อว่าผมได้ชี้แจงความจริงอย่างละเอียดกับคุณในบทต่างๆ นี้ คุณสามารถตรวจสอบดูว่าคำสอนของผมเป็นความจริงหรือเป็นความเท็จ ถ้าคุณคิดว่าคำอธิบายของผมที่ยึดจากพระคัมภีร์อย่างละเอียดรอบคอบแบบข้อต่อข้อนั้นไม่ถูกต้อง ผมพร้อมที่จะให้ใครก็ได้มาตรวจสอบทั้งความถูกต้องตามหลักเหตุผลและที่สำคัญกว่านั้นก็คือ รากฐานที่หนักแน่นจากพระคำของพระเจ้า ถ้าใครสามารถ

⁴ Nicaea or Constantinople

⁵ Council of Chalcedon and the Second Council of Constantinople

พิสูจน์ให้เห็นว่าคำสอนของผมผิดและไม่ตรงตามพระคัมภีร์ ผมก็จะถอยและขอโทษต่อหน้าทุกคนกับข้อผิดพลาดนั้น

แต่เราไม่ได้ความเชื่อมั่นเช่นนั้นจากบรรดาผู้นำในการประชุมแห่งไนเซีย ข้อเชื่อของพวกเขาไม่ได้มีพระคัมภีร์อ้างอิงเลยสักข้อมาสสนับสนุนการยืนยันของพวกเขา พวกเขาประกาศข้อเชื่อออกไปอย่างไม่มีข้อพิสูจน์และไม่ให้หลักฐานจากพระคัมภีร์มาสสนับสนุนว่าถูกต้องเชื่อถือได้ บางข้อเชื่อก็ลงท้ายด้วย “อนา-ธมา” นั้นหมายความว่าถ้าคุณไม่ยอมรับข้อเชื่อนี้คุณก็จะตกนรก นั่นคือความหมายของ “อนา-ธมา” ในภาษาธรรมดา

ไม่มีใครมีอำนาจที่จะประกาศ “อนา-ธมา” หรือให้ใครบางคนต้องตกอยู่ใน “คำสาปแช่ง” ได้ พระเจ้าได้ประทานความรับผิดชอบให้คุณและผมที่จะตัดสินใจเอง ถ้าคุณตัดสินใจผิดคุณก็就会被 “อนา-ธมา” ต่อหน้าพระเจ้า ไม่ใช่ต่อหน้าผมหรือต่อหน้าคริสตจักร ในชีวิตนี้เราไม่สามารถที่จะทำสิ่งผิดพลาดเกี่ยวกับความจริงในเรื่องนี้ได้เลย เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับชีวิตและความตาย

ความรับผิดชอบของเราในฐานะของผู้หน้านั้นมีมากเพียงใด! เมื่อผมคิดถึงบรรดาผู้นำคริสตจักรผู้ให้การรับรองข้อเชื่อเหล่านี้ ผมตระหนักดีว่าพวกเขาจะต้องมีความรับผิดชอบมากเพียงใด ฉะนั้นจงระมัดระวังสิ่งที่คุณสอน คุณต้องแน่ใจว่าคุณมีรากฐานแน่นในพระคำของพระเจ้า พวกคุณคงรู้วาทะของคณายังมีอีกยาวไกล แต่การรู้พระคัมภีร์อย่างเดียวยังไม่ดีพอ เพราะคุณยังต้องสามารถที่จะคิดได้อย่างชัดเจนด้วย เพื่อคุณจะได้ข้อสรุปที่ผิดจากข้อสนับสนุนที่ถูกต้อง คุณอาจมีข้อมูลที่ถูกต้องอยู่ตรงหน้าคุณ แต่คุณอาจได้ข้อสรุปที่ผิดจากข้อมูลเหล่านั้นได้

คุณจะเจอการตีความที่ไม่ถูกต้องได้ในทุกที่ มันง่ายที่เราจะดูใจความหนึ่งแล้วคิดทันทีว่าเราได้ข้อสรุปที่ถูกต้องแล้ว แต่การตีความอาจผิดก็ได้ ดังนั้นจึงต้องมีการศึกษาค้นคว้าอย่างมากและการตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนถึงจะได้ความหมายที่แท้จริงของข้อนั้น

ผมแน่ใจอย่างยิ่งว่าสิ่งที่บรรดาหัวหน้าบาทหลวงชาตกันเป็นส่วนใหญ่ก็คือความลึกและคุณภาพในฝ่ายวิญญาณ คริสตจักรตกต่ำลงเรื่อยๆ ทางฝ่ายวิญญาณในช่วงสามศตวรรษแรกหลังจากช่วงสมัยของพระคริสต์พร้อมกับคุณภาพฝ่ายวิญญาณที่ตกต่ำลงของบรรดาผู้นำของคริสตจักร

มีผู้นำคริสตจักรที่ดีอยู่จำนวนน้อยในศตวรรษที่สี่ แต่ในจำนวนนี้มีหลายคนถูกข่มเหง ตัวอย่างหนึ่งในนั้นคือยอห์น คริสซอสตอม⁶ (“คริสซอสตอม” ในภาษากรีกหมายความว่า “ผู้มีฝีปากดี”)⁷ คำเทศนาของเขาดีมาก เร้าใจมาก และมีพลังจนเขาได้รับฉายาว่าผู้มีโวหารดี เขาประกาศพระวาทะ

⁶ John Chrysostom

⁷ “golden-mouthed” หรือ “ผู้มีวจนะน้ำผึ้ง” (ผู้แปล)

ของพระเจ้าและการทรมานของเขาให้กับพระเจ้ายกเกินธรรมดา เขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าคณะบาทหลวงแห่งคอนสแตนติโนเปิล เมืองหลวงของจักรวรรดิโรมันตะวันออก แต่ยังไม่ทันถึง 400 ปี หลังจากช่วงเวลาของพระคริสต์ คริสตจักรที่คอนสแตนติโนเปิลก็เสื่อมลงมากแล้วจึงทำให้คริสตอสมต้องว่ากล่าวอย่างต่อเนื่อง ความเสื่อมลงนี้มีไปจนถึงจักรพรรดินีที่ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียน แต่เธอก็หนีคำตำหนิของคริสตอสมไม่พ้น (นี่แย่มากกับภาพลักษณ์ของเธอต่อสาธารณชน) เขาถูกถอดออกจากตำแหน่งเจ้าคณะบาทหลวงและก้าวเข้าสู่ความตาย บรรดาหัวหน้าบาทหลวงที่เสื่อมถอยได้พร้อมใจกันต่อต้านเขาและคริสตจักรก็ได้สูญเสียคนดี ๆ ไปคนหนึ่ง นั่นคือคุณภาพที่มากของคำสอนและคำเทศนาของเขาจนงานเขียนและคำเทศนาของเขายังมีมาถึงเราจนทุกวันนี้

คริสตอสมมีชีวิตที่บริสุทธิ์และเรียบง่าย ซึ่งตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับการดำเนินชีวิตที่ต่างปร้อยของบรรดาผู้นำคริสตจักรส่วนใหญ่ และในจำนวนเหล่านี้ก็รวมถึงบรรดาหัวหน้าบาทหลวง บรรดานักบวชและบรรดาผู้นำคริสตจักรคนอื่น ๆ ที่จัดให้มีข้อเชื่อเหล่านี้ของคริสตจักรขึ้น เราไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับหัวหน้าบาทหลวงสองสามร้อยคนเหล่านี้ที่อยู่ในการประชุมแห่งไนเซีย ยกเว้นคนที่เด่น ๆ เพียงไม่กี่คน ผมอยากเห็นรายชื่อของพวกเขาและอยากรู้ว่าพวกเขาเป็นคนแบบไหนกันบ้าง แต่ก็ไม่มีรายละเอียดไว้ให้เราเลย

ความคิดที่ไม่ชัดเจน

สถานการณ์ของคริสตจักรในปัจจุบันก็คือ เราถูกใส่ด้วยคำสอนที่ไร้เหตุผลอย่างเช่น พระเยซูเป็นพระเจ้า 100% และเป็นมนุษย์ 100% คนที่มีจิตปกติดีจะเสนอแนะเรื่องเหลวไหลอย่างนี้หรือ? มันเป็นความโง่เง่าของผมและของคนอื่น ๆ ที่เชื่อเรื่องเหลวไหลนี้

ไม่มีใครเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงด้วยการเป็นมนุษย์มากขึ้นไปอีก 10% หรือเป็นมนุษย์น้อยลงอีก 10% และถ้าหากคุณจะให้อะไรให้กับพระเจ้า พระองค์ก็จะไม่ใช่พระเจ้าอีกต่อไป การรวมสองธรรมชาตินี้ในพระคริสต์จะเป็นได้อย่างไร? สองธรรมชาตินี้ที่เป็นพระเจ้า 100% และเป็นมนุษย์ 100% นั้นจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันอย่างไร? ปัญหานี้ไม่เคยมีการชี้ขาดในศาสตร์เกี่ยวกับพระคริสต์ มันจะไม่สามารถชี้ขาดได้เลยเพราะเรามีข้อกำหนดที่ขัดกัน คือสองธรรมชาตินี้จะต้องไม่ผสมปนกัน แต่ก็จะต้องไม่แยกกัน คุณจะให้พระเจ้าผสมปนกับมนุษย์อย่างที่คุณผสมซูปสองกระป๋องปนกันในห้องไม่ได้ ในความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น พระเจ้ากับมนุษย์ไม่สามารถจะผสมปนกันได้ในพระคริสต์ได้ แต่ถึงอย่างนั้นทั้งสองก็ไม่สามารถจะแยกจากกันได้ ถ้าหากทั้งสองไม่สามารถจะผสมปนกันหรือ

⁸ Archbishop of Constantinople

แยกกันได้ อย่างนั้นพระเจ้ากับมนุษย์ก็จะต้องติดกันอยู่ด้วยกาวทางวิญญาณ วิธีนี้ทั้งสองก็จะต้องผสมปนกันและก็จะไม่ต้องแยกกัน

เราได้ข้อสรุปที่เหลวไหลนี้มาได้อย่างไร? การรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจริงๆ ด้วยสูตรนี้ไม่อาจเป็นไปได้ไม่ว่าจะให้ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์อยู่นอกพระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้า หรือจะให้ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์อยู่นอกพระองค์ผู้ซึ่งเป็นมนุษย์ พระองค์ไม่สามารถจะเป็นทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกันได้ พระเยซูทรงอยู่ในฝั่งความเป็นมนุษย์ของพระองค์มากกว่าหรือว่าทรงอยู่ในฝั่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์มากกว่า? ถ้าพระองค์อยู่ในอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งก็จะต้องอยู่นอกพระองค์ที่เหมือนว่าติดอยู่กับพระองค์

ปัญหาไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้น เพราะคนอย่างออกัสติน⁹ ที่ได้รับความเคารพนับถืออย่างกว้างขวางว่าเป็นหนึ่งในบรรดาคนที่มีความเชื่อที่ถูกต้องที่สุดของคริสตจักร เขาฉลาดกว่าผู้นำทั่วไปของคริสตจักรอย่างไม่มีข้อสงสัย แต่เขาเป็นคนเริ่มความคิดทั้งหมดเรื่องความบาปแต่กำเนิดและเรื่องท่านองนั้นหลายศตวรรษต่อมาคาลวิน¹⁰ ก็รับเรื่องนี้เพิ่มเติมที่ มนุษย์ถูกกล่าวหาว่าเลวทราม ซึ่งมีการเพิ่มคำ “ไปหมด” เพื่อว่ามนุษย์จะเลวทรามอย่างสมบูรณ์ นั่นคือ เลวทราม 100%

อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาไม่ได้คิดให้ถึงผลที่ตามมาของเรื่องนี้ เพราะถ้าพระเยซูเป็นมนุษย์ 100% และถ้ามนุษย์เลวทราม 100% ซึ่งไม่ต้องถึงกับเป็นนักตรรกวิทยา เราก็เห็นได้ว่าพระเยซูก็ต้องเลวทราม 100% เช่นกัน แต่นั่นคือสิ่งที่บ่งบอกอยู่ในข้อเชื่อต่างๆ นี้ จงตัดสินใจเสียเลยว่าถ้าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง พระองค์จะทรงเลวทรามไปหมดไหม? และถ้าพระเยซูไม่ได้ทรงเลวทรามไปหมด พระองค์จะทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงไหม?

แม้เมื่อเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ผมก็ไม่เคยยอมรับคำสอนเรื่องความเลวทรามไปหมด เพราะไม่มีหลักฐานเรื่องนี้ในพระคำของพระเจ้า แต่นี่ก็ไม่ได้ทำให้บรรดาผู้นำของคริสตจักรที่เสนอหลักคำสอนนี้ทุกขร้อนอะไร หลักคำสอนนี้ไม่ได้กล่าวไว้ในการประชุมแห่งไนเซีย แต่มีในภายหลังซึ่งทำให้คำสอนสับสนยิ่งขึ้น พวกเขาไม่พอใจที่จะพูดว่ามนุษย์ทุกคนทำบาป พวกเขาได้เพิ่มคำสอนในเรื่องความเลวทรามไปหมดเข้าไป ความจริงว่า อาตัมไม่จำเป็นจะต้องเลวทรามจึงทำบาป เขาถูกสร้างให้ดีพร้อมแต่เขาก็ทำบาปเพราะว่าเขาไม่เสีภาพที่สมบูรณ์แบบและมีร่างกายเนื้อหนัง เนื้อหนังจะต่อสู้กับวิญญาณ

ความเลวทรามไปหมดไม่ได้เพิ่มความเข้าใจของเราเกี่ยวกับสภาพของมนุษย์ และในความเป็นจริงแล้วยังบิดเบือนด้วยซ้ำ เพราะหลักคำสอนนี้ไม่สามารถจะอธิบายความเอื้ออารีของคนที่ไม่ได้รู้จัก

⁹ Augustine

¹⁰ Calvin

พระเจ้า แล้วกับพวกนักดับเพลิงล่ะ ที่บางคนก็ไม่ได้เป็นคริสเตียนแต่ชีวิตของพวกเขาแขวนอยู่บนเส้นด้ายทุกครั้งที่พวกเขาต้องผจญเพลิง? มีนักดับเพลิงหลายคนตายในเหตุการณ์ตึกเวิลด์เทรดถล่ม ตัวอาคารกำลังลุกไหม้และผู้คนกำลังวิ่งหนีตายกันออกมา แต่นักดับเพลิงก็เข้าไปช่วยชีวิตคนที่ยังติดอยู่ข้างใน มีเจ้าหน้าที่กู้ภัยจำนวนมากเสียชีวิตเมื่อตึกถล่มลงมา เราจะบอกว่่านักดับเพลิงเลวทรามไปหมด และที่พวกเขาวิ่งเข้าไปในตึกก็เพื่อจะฆ่าตัวตายอย่างนั้นหรือ?

ผมเคยเห็นและได้ยินการกระทำที่เอื้ออารีมากมาย ที่ผู้ไม่เชื่อเสี่ยงชีวิตของเขาเพื่อช่วยชีวิตผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นแม่น้ำที่เย็นยะเยือก ในบ้านที่ไฟไหม้ หรือในทะเลที่คลื่นซัดแรง แต่ถึงกระนั้นเราก็บอกว่าพวกมนุษย์ชั่วช้าอย่างสุดๆ คนอย่างนักดับเพลิงจะได้อะไรจากการเสี่ยงชีวิตของพวกเขาเองหรือ? พวกเขาน่าจะรับงานที่ไม่ต้องเอาชีวิตของตัวเองไปเสี่ยง แต่พวกเขาก็เลือกงานที่ช่วยชีวิตคนโดยเอาชีวิตของพวกเขาเป็นเดิมพัน ทำไมจึงต้องเลือกเองงานที่อันตรายด้วย ในเมื่อมีงานนั่งโต๊ะมากมายที่ปลอดภัยและมั่นคง

ผมเห็นพิธีศพของนักดับเพลิงหนุ่มคนหนึ่งเสียชีวิตในกองเพลิง คุณแม่ของเขาก็สูญเสียสามีซึ่งเป็นนักดับเพลิงเช่นกัน และตอนนี้เธอก็สูญเสียลูกชายของเธอที่อายุแค่ 22 หรือ 23 ปี เมื่อบิดาเสียชีวิตในหน้าที่แล้วลูกชายทำอะไรหรือ? เขาตัดสินใจที่จะอุทิศชีวิตของเขาให้กับการช่วยชีวิตผู้คน แต่เพราะว่าเขาไม่ได้เป็นคริสเตียน เขาจึงน่าจะเป็นคนที่เลวทรามไปหมด ตามคำสอนของพวกผู้นำคริสตจักรอย่างจอห์น คาลวิน

ทำไมเราจึงพูดเรื่องเหลวไหลเช่นนี้? คำสอนเรื่องความเลวทรามไปหมดนี้ ช่วยเพิ่มความเข้าใจของเราเกี่ยวกับมนุษย์อย่างไรหรือ? อาดัมทำบาปโดยไม่ได้เป็นคนเลวทรามไปหมด เราทุกคนก็ทำบาปและมีแนวโน้มที่จะทำบาปเพราะเรามีเนื้อหนัง

ทำไมบรรดาผู้นำของคริสตจักรจึงไม่เข้าใจให้ถูกต้องโดยไม่ทำให้ทุกคนต้องสับสน? นี่เป็นคำเตือนให้เราระมัดระวังและรอบคอบ ผมจึงตั้งใจเช็คและตรวจเช็คการอ่านพระคัมภีร์ของผมอีกครั้ง ถ้าคุณเห็นข้อผิดพลาดที่ไม่มีเหตุผลอันควรตรงไหน หรือข้อผิดพลาดในการยกพระคัมภีร์ ก็ช่วยชี้ให้ผมเห็นด้วย ถ้าคุณไม่ยอมรับสิ่งที่ผมพูด ผมก็จะไม่พูด “อนา-ธมา” กับคุณเหมือนที่พระเยซูไม่ได้ทรงสาปแช่งใครที่ไม่ยอมรับสิ่งที่พระองค์ทรงสอน เราพูดได้แค่ “ขอองค์ผู้เป็นเจ้าทรงเมตตาคุณด้วยเถิด” ผมจะไม่พูด “อนา-ธมา” กับใครที่ไม่เห็นด้วยกับผม คุณต้องรับผิดชอบชีวิตของคุณเอง และชีวิตชั่ววันจันทร์ของคุณเอง

พระเจ้าในพระเยซูคริสต์

ผมพยายามอย่างมากที่จะหาวิธีอธิบายความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ มันเป็นงานที่ยากเพราะเราสามารถจะอธิบายความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ได้จากหลายมุมมอง เช่น จากมุมมองทางฝ่ายวิญญาณ จากมุมมองทางการตีความพระคัมภีร์ หรือจากมุมมองทางการเปรียบเทียบ นั่นคือ อธิบายเรื่องนั้นโดยใช้ภาพที่คุ้นเคย ผมจะใช้การผสมผสานของสิ่งเหล่านี้ และหวังว่าเราจะมีภาพชัดเจนขึ้นบ้าง

ครั้งก่อนผมพูดถึงพระเยซูว่าทรงเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างใหม่ในแผนการของพระเจ้า เราก็ได้พูดถึงความรอดในแง่ของการสร้างใหม่ซึ่งก็คือเป็นคนใหม่ เป็นอาดัมคนใหม่ หรือที่เปาโลเรียกว่ามนุษย์คนที่สอง¹¹

ถ้าเราจะใช้ชื่อสักชื่อหนึ่งเพื่อแสดงตัวตนของพระคริสต์ ผมเชื่อว่า “อิมมานูเอล” น่าจะเป็นชื่อที่ดีกว่าชื่อใดๆ คำนี้เป็นคำผสมของคำภาษาฮีบรูว่า “อิมมานู” (אִמָּנוּ) ซึ่งหมายถึง “อยู่กับเรา” กับคำว่า “เอล” (אֱלֹ) ซึ่งหมายถึง “พระเจ้า” ดังนั้นจึงรวมเป็น “พระเจ้าอยู่กับเรา” พระเจ้าทรงอยู่กับเราในพระคริสต์ในแง่ไหนหรือ? พระองค์ทรงอยู่กับเราในความหมายทั่วไปก็เพราะพระองค์สถิตอยู่ทุกหนแห่งอย่างนั้นหรือ? ถ้าเช่นนั้น “อิมมานูเอล” ก็คงไม่มีความหมายพิเศษเกินจากที่สดุดี 139:8 ได้กล่าวไว้แล้วว่า “ถ้าข้าพระองค์ขึ้นไปยังสวรรค์ พระองค์ก็สถิตที่นั่น! ถ้าข้าพระองค์จะทำที่นอนไว้ในแดนคนตาย พระองค์ก็ทรงอยู่ที่นั่น!”

เราจะต้องแยกแยะระหว่างการทรงอยู่ของพระเจ้าในแบบทั่วไป กับการทรงอยู่ของพระเจ้าในแบบพิเศษ อิมมานูเอลจะต้องหมายความว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเราในแบบที่พิเศษอย่างแน่นอน

ก่อนหน้านี้เราได้เห็นแล้วว่า เป็นพระยาห์เวห์ผู้ได้เสด็จมาในองค์พระคริสต์ พระยาห์เวห์ได้มาเป็นเนื้อหนัง ทรงแฝงพระกายอยู่ในองค์พระคริสต์ ด้วยพระวาตะของพระองค์และการทรงสำแดงพระองค์เองนั้น พระยาห์เวห์ “ได้มาเป็น”¹² เนื้อหนังดังที่ยอห์น 1:14 กล่าวไว้ คำว่า “ได้มาเป็น” ไม่ได้หมายความว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงเปลี่ยนมาเป็นเนื้อหนัง เพราะนั่นจะเป็นไปไม่ได้ แล้วอย่างนั้นพระองค์ “ได้มาเป็น” เนื้อหนังจะหมายความว่าอย่างไร? มันก็หมายความว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงเข้าไปอยู่ในรูปร่างใหม่ ที่การทรงอยู่เป็นพิเศษของพระองค์อาศัยอยู่ในองค์พระคริสต์ พระยาห์เวห์ทรงสวมพระองค์เองด้วยร่างกายเนื้อหนัง

¹¹ 1 โครินธ์ 15:47 “มนุษย์คนแรกนั้นมาจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์คนที่สองนั้นมาจากสวรรค์”

¹² แปลตรงตัวจาก “became” ตามฉบับภาษาอังกฤษ พระคัมภีร์ฉบับภาษาไทยหลายฉบับแปลว่า “ได้ทรงบังเกิด” หรือ “ทรงสภาพเนื้อหนัง” ในฉบับไทยคิงเจมส์ (ผู้แปล)

ความจริงนี้มีสอนไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ใหม่ แต่มันได้หายไปเมื่อเวลาผ่านไป คำสอนนี้ก็แตกต่างจากหลักคำสอนของความเชื่อแบบยูนิทาเรียนและของพยานพระยะโฮวาห์¹³ พวกเขาสอนว่าพระเจ้าสถิตอยู่ในสวรรค์และพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ทรงอยู่บนโลก พระเยซูเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง que พระเจ้าทรงรับเป็นบุตรของพระองค์ในแบบเดียวกันกับที่พระเจ้าทรงรับเรา

สิ่งที่พระคัมภีร์ให้กับเราก็คือการเปิดเผยที่สำคัญต่อโลก ที่พระยาห์เวห์ได้เสด็จลงมาจากสวรรค์ และสวมพระองค์เองในกายของเนื้อหนังอยู่ในองค์พระคริสต์ แนวคิดเรื่องการสวมว่าเป็นสัญลักษณ์ของร่างกายนั้นจะพบได้ในพระคัมภีร์ใหม่

¹บัดนี้เรารู้ว่าหากเดินที่¹⁴ฝ่ายโลกที่เราอาศัยอยู่นี้ถูกทำลายลง เราก็มียี่สิบห้าปีจากพระเจ้า คือที่บ้านนิรันดร์ในสวรรค์ ซึ่งไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือของมนุษย์ ²ในขณะที่เรายังคร่ำครวญปรารณาที่จะสวมที่อาศัยของเราที่มาจากสวรรค์ ³เพราะเมื่อเราได้สวมแล้ว เราก็จะไม่เปลือยเปล่า ⁴เพราะว่าขณะที่เราอยู่ในเดินที่นี้ เราคร่ำครวญและเป็นทุกข์ เพราะเราไม่ปรารณาที่จะเปลือยเปล่า แต่ปรารณาจะสวมด้วยที่อาศัยของเราจากสวรรค์ เพื่อว่าชีวิตจะได้กลับคืนมาที่ตายนั่น ⁵บัดนี้พระเจ้าได้ทรงสร้างเรากลับเพื่อจุดประสงค์นี้ และได้ประทานพระวิญญาณให้กับเราเป็นมรดก (2 โครินธ์ 5:1-5 ฉบับ NIV)

เปาโลใช้คำเปรียบเทียบผสมในข้อ 4 คำว่า “สวม” นั้นเกี่ยวข้องกับการนุ่งห่ม แต่เปาโลยังพูดถึงร่างกายว่าเป็นเดินที่ด้วย ซึ่งถ้าไม่มีเดินที่ที่ห่อหุ้มแล้วเราก็จะไม่ได้สวมอะไรและเปลือยกาย “คำเปรียบเทียบผสม” ที่ว่านี้เราหมายถึงสองคำเปรียบเทียบที่ต่างกันคือ “เดินที่” และ “สิ่งที่สวม” ซึ่งใช้เพื่อให้เห็นความจริงเดียวกันคือ เมื่อเราตายไปเราก็ออกจากเดินที่ของเราและเปลือยเปล่า เปาโลกำลังบอกว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการจะอยู่โดยไม่มีเดินที่หรือไม่ได้สวมอะไร ข้าพเจ้าต้องการมีร่างกายใหม่ คือเดินที่ซึ่งเป็นร่างกายที่เป็นขึ้นมาใหม่และจะไม่ตาย”

ในคำเปรียบเทียบผสมนี้ พระเจ้าได้เสด็จเข้าไปในเดินที่นี้ นั่นคือทรงสวมพระองค์เองด้วยเดินที่นี้ซึ่งก็คือพระคริสต์ พระยาห์เวห์ได้เสด็จมาและได้ทรงพำนักอยู่ในเดินที่ (หรือทรงพำนักอยู่ในพลับพลา, ยอห์น 1:14)¹⁵ ในเนื้อหั้น ตรงนี้คุณจะเห็นคำที่สำคัญว่า “เดินที่” พระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษใช้คำที่ให้ความหมายไม่ชัดเจนโดยแปลคำนี้ในยอห์น 1:14 ว่า “ประทับอยู่” ส่วนคำว่า

¹³ Unitarianism and Jehovah's Witnesses

¹⁴ ต้นฉบับภาษาอังกฤษและกรีกใช้คำว่า “เดินที่” หรือแปลว่า “เดินที่ที่เป็นเรือนกาย” (ผู้แปล)

¹⁵ John 1:14 “And the Word became flesh, and did tabernacle among us” (ฉบับ Young’s Literal Translation) ซึ่งตรงกับฉบับภาษากรีกว่า “Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν” (ผู้แปล)

“ทรงพำนักอยู่ในพลับพลา” (*skēnoō*) ในยอห์น 1:14 นั้นเป็นรูปคำกริยาของ “เต็นท์” (*skēnos*) ใน 2 โครินธ์ 5:4 การเชื่อมโยงกันนั้นเห็นชัดเจนในภาษากรีก แต่ในภาษาอังกฤษจะหายไป

ยอห์น 1:14¹⁶ กล่าวว่าพระยาห์เวห์ได้เสด็จมาและประทับหรือปักเต็นท์อยู่ในเนื้อหนัง ถ้าคุณเข้าใจภาพนี้คุณก็จะเข้าใจแนวคิดของพระคัมภีร์ใหม่ว่าพระคริสต์เป็นใคร คำสอนนี้มีความสำคัญ แต่มันได้หายไปด้วยเหตุที่ผมก็ไม่เข้าใจ ในปัจจุบันมีคำสอนมาแทนว่าไม่ใช่พระยาห์เวห์ที่เสด็จมาและประทับอยู่ในเนื้อหนัง¹⁷ แต่กลับเป็นพระองค์ที่สองที่ไม่มีร่องรอยอยู่เลยในพระคัมภีร์เดิม ผมกล่าวอย่างนี้โดยไม่กลัวการโต้แย้งใดๆ เพราะมีข้อเท็จจริงที่ชัดเจนว่า ในพระคัมภีร์เดิมไม่มีร่องรอยของพระเจ้าพระองค์ที่สองของพระเจ้าในตรีเอกานุภาพเลย เหตุใดบรรดาหัวหน้าบาทหลวงเหล่านี้จึงทำหน้าที่ผลักพระยาห์เวห์ออกไป และแทนที่พระองค์ด้วยพระเจ้าพระองค์ที่สองที่พวกเขาเรียกว่า “พระวาตะ” ซึ่งเป็นแนวคิดที่รับมาจากความคิดของกรีกเกี่ยวกับ “*logos*” (โลกอส)?

ตามความเชื่อของยูดาห์เรียน¹⁸และของพยานพระยะโฮวาแล้ว พระเจ้าไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ทรงส่งมนุษย์คนหนึ่งชื่อพระเยซูผู้ที่พระองค์ทรงเจิมและรับเป็นบุตร นี่แตกต่างจากที่ผมอธิบายไว้มาก ถ้าคุณตรวจสอบพระคำของพระเจ้า คุณจะเห็นความจริงที่น่าอัศจรรย์ว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเราที่ไม่ใช่ในแง่ทั่วไป แต่ในแง่ที่พระองค์เสด็จเข้ามาในเนื้อหนังร่างกายที่มีชีวิตเหมือนกับเรา

เพื่อให้เข้าใจเรื่องนี้ดีขึ้น เราสามารถใช้ภาพของหมู่บ้านเร่ร่อนที่ใช้แต่เต็นท์ แม้ในปัจจุบันนี้คุณจะพบหมู่บ้านเร่ร่อนแบบนี้ได้ในแถบอาระเบีย ในภาพนี้เราเปรียบเทียบกับมนุษย์ โดยแต่ละเต็นท์จะแทนร่างกายของคนคนหนึ่งเหมือนใน 2 โครินธ์ 5 แต่มีอยู่คนหนึ่งในท่ามกลางพวกเขาที่แตกต่างจากคนอื่น ๆ ทั้งหมด นั่นก็คือพระบุตรของพระเจ้าที่ไม่เหมือนใคร หรือ “ผู้เดียวเท่านั้นที่ไม่เหมือนใคร”¹⁹ หรือ “ผู้เดียวและเพียงผู้เดียวเท่านั้น” บุคคลผู้นี้ไม่เหมือนใครก็เพราะพระยาห์เวห์ประทับอยู่ในเขา ในบรรดาเต็นท์มากมายนั้นมีเพียงเต็นท์เดียวเท่านั้นที่พระยาห์เวห์ประทับอยู่ พระยาห์เวห์ประทับอยู่ในเต็นท์ของพระเยซูด้วยการสถิตอยู่ที่พิเศษของพระองค์ใน “อิมมานูเอล” ที่พระเจ้าทรงอยู่กับเรา พระยาห์เวห์ทรงอาศัยอยู่บนโลกนี้ในพระเยซูเป็นเวลาประมาณ 33 ปี “พระเจ้าทรงอยู่กับเรา” หมายถึงพระเจ้าทรงอยู่กับผู้หนึ่งที่พิเศษ (พระเยซู) แต่พระเจ้าก็ทรงอยู่กับเราด้วย แต่พระเยซูคนนี้เป็นมากกว่าคนที่พิเศษ พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้นของการสร้างใหม่ พระเยซูทรงเป็นตัวแทนมนุษย์ เพื่อว่าโดยการประทับอยู่ในพระองค์นั้น พระยาห์เวห์ที่กำลังประทับอยู่กับเราทั้งหลาย

¹⁶ ฉบับไทยคิงเจมส์แปลยอห์น 1:14 ว่า “พระวาตะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา” ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลยอห์น 1:14 ว่า “พระวาตะทรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา” (ผู้แปล)

¹⁷ หรือแปลว่า “มนุษย์” พระคัมภีร์ฉบับภาษาไทยแปลว่า “ทรงเกิดเป็นมนุษย์” (ผู้แปล)

¹⁸ Unitarians ผู้ที่เชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงหนึ่งเดียว ที่ต่างกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ (ผู้แปล)

¹⁹ “only begotten” มาจากคำกรีกว่า “*μονογενοῦς*” (Only, unique) แปลว่า “ผู้เดียว หรือ ไม่เหมือนใคร” (ผู้แปล)

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระเยซูกับพระบิดา

เราจะเห็นสองสิ่งเกี่ยวกับพระเยซูจากความสัมพันธ์ที่พิเศษของพระองค์กับพระยาห์เวห์ สิ่งแรกจากมุมมองในฝ่ายวิญญาณนั้น พระองค์ทรงมีความใกล้ชิดกับพระบิดาเป็นเวลา 33 ปี ความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระยาห์เวห์ที่เมื่ออายุ 12 ปี พระองค์ก็สามารถจะพูดกับบิดามารดาของพระองค์ว่า “พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไมหรือ? พ่อกับแม่ไม่รู้หรือว่าลูกต้องอยู่ในพระนิเวศของพระบิดา”? (ลูกา 2:49) นี่เป็นเรื่องผิดปกติที่เด็กอายุ 12 ปีจะพูดแบบนี้ แต่หนุ่มน้อยเยซูก็รู้อยู่แล้วว่าพระยาห์เวห์สถิตอยู่ในพระองค์เป็นพิเศษ เพราะความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์ (โคโลสี 2:9)²⁰

สิ่งที่สอง เราจะเห็นการเชื่อฟังและการยอมอยู่ใต้พระบิดาอย่างสิ้นเชิงของพระเยซู แม้อายุ 12 ปี พระเยซูก็ทรงมุ่งความสนใจไปที่ภารกิจอย่างหนึ่งนั่นคือทำพระราชกิจของพระบิดา แม้เมื่อเรามีอายุมากกว่า 12 ปีก็ตาม แต่เราก็ไม่ได้จริงจังกับพระราชกิจของพระบิดาของเรามากเท่าไร

ดังนั้นเราจึงเห็นความใกล้ชิดของพระเยซูกับพระบิดา และการยอมอยู่ใต้พระบิดาของพระองค์ สิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบสำคัญทางจิตวิญญาณในความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระยาห์เวห์ ในความสัมพันธ์นี้พระเจ้ากับมนุษย์ไม่ได้ติดกันอยู่ด้วยวิธีการลึกลับที่ไม่มีใครเข้าใจ สิ่งที่เกิดขึ้นจริงก็คือพระยาห์เวห์ประทับอยู่กับพระเยซู (นั่นก็คือ บักเต็นท์หรือฟานักอยู่ในพระเยซู) ในสามัคคีธรรมที่ใกล้ชิด จากความใกล้ชิดนั้นจึงเกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในฝ่ายวิญญาณที่พระเยซูทรงรู้ลึก ๆ ว่าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้าพระบิดา คือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในจุดประสงค์เดียวกันใจเดียวกัน และความคิดเดียวกัน และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ในความรัก

ความรักรวมเป็นหนึ่งอย่างสมบูรณ์ และสองกลายเป็นหนึ่งเดียวกันในความรัก ไม่มีสิ่งใดจะรวมมนุษย์ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทางจิตวิญญาณได้มากเท่ากับความรัก ถ้าคุณมีความรักอย่างทั้งหมดต่อพระเจ้า คุณก็จะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์โดยสมบูรณ์ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเรากับพระเจ้าเจือจาง ก็เพราะความรักที่เรามีต่อพระองค์นั้นเจือจาง ถ้าเราเชื่อฟังคำสั่งที่ให้รักพระเจ้าอย่างสุดใจ สุดจิตวิญญาณ สุดความคิด และสุดกำลังของเรา ก็จะมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์กับพระองค์ ซึ่งเป็นจุดประสงค์ตั้งแต่ต้นของการทรงสร้าง นั่นเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมยิ่งกว่าการมีสองบุคคลติดกันอยู่ในความหมายที่เข้าใจได้ยาก ด้วยความรักอย่างทั้งหมดของพระเยซูที่มีต่อพระบิดา ด้วยไฟแห่งความรักของพระยาห์เวห์ที่หลอมรวมทุกสิ่งเข้าด้วยกัน พระเยซู

²⁰ ฉบับอมตธรรมร่วมสมัยแปลว่า “เพราะในพระคริสต์ลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระกายของพระองค์” และ ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “เพราะว่าความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” (ผู้แปล)

จึงทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า ถ้าเรามีความรักที่ใกล้เคียงกับความรักเช่นนั้น เราก็จะรับรู้ถึงการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่มีหัตถ์ครองของเรากับพระเจ้าด้วยเช่นกัน

การเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระเยซูกับพระบิดาไม่ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในแบบปิดที่เราเข้าร่วมด้วยไม่ได้ และไม่เหมือนกับสโมสรที่เปิดรับเฉพาะแต่สมาชิก เมื่อวันก่อนน้องเขยของผมได้เชิญผมกับเฮเลนไปทานอาหารค่ำที่สโมสรสุดหรูในย่านเซ็นทรัลของฮ่องกงที่เขาเป็นสมาชิก ถ้าคุณไม่ได้เป็นสมาชิก คุณก็จะเข้าไปทานอาหารที่นั่นไม่ได้เว้นแต่จะมีใครเชิญคุณ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระเยซูกับพระบิดาไม่เหมือนกับสโมสรที่เปิดรับเฉพาะแต่สมาชิก แต่เป็นความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่เปิด ซึ่งเราได้รับเชิญให้เข้าร่วม พระเจ้าไม่เพียงเชื่อเชิญเราเท่านั้น พระองค์ยังต้องการให้เราเข้าร่วมในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนี้ นั่นคือจุดมุ่งหมายทั้งหมดของคำอธิษฐานของมหาปุโรหิตของพระเยซูที่ว่า “เพื่อพวกเขาทั้งหมดจะเป็นหนึ่งเดียวกัน พระบิดาเจ้าพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์และข้าพระองค์อยู่ในพระองค์อย่างไร ก็ขอให้พวกเขาอยู่ในพระองค์และอยู่ในข้าพระองค์อย่างนั้นด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา” (ยอห์น 17:21 ฉบับ NIV) แต่ในความเชื่อตรีเอกานุภาพนั้น ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเจ้าพระบุตรเป็นแบบสโมสรที่ผูกขาดเฉพาะสมาชิก การไม่ได้เป็นพระเจ้าทำให้เราไม่มีทางจะเข้าร่วมความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้นระหว่างพระเจ้ากับพระเจ้าได้ เว้นแต่จะเข้าร่วมในความหมายที่คลุมเครือหรือผิวเผิน

เราเข้าใจ “จงติดสนิทอยู่ในเรา และเราติดสนิทอยู่ในท่าน” ในอุปมาเรื่องเถาเถาและแขนงในยอห์น 15 อย่างไร? ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าและผมเป็นมนุษย์ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของผมกับพระเจาก็ไม่สามารถเป็นเหมือนความเป็นอันหนึ่งอันเดียวระหว่างพระบิดากับพระบุตรได้ ยอห์น 15 ไม่ได้สนับสนุนแนวคิดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพซึ่งเหมือนกับสโมสรที่ผูกขาดเฉพาะพระเจ้าสามพระองค์ คือพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันก็จะแปลกใจสักหน่อยที่มีเพียงสองสามบุคคลเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า แต่ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระบิดากับพระบุตรนั้นไม่ได้ผูกขาดอยู่เฉพาะแค่นี้ เพราะว่ามันเป็นความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของพระเจ้ากับมนุษย์โดยความรัก ความรักซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายทั้งหมดของพระกิตติคุณยอห์น คือหัวใจสำคัญของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่ผูกเราให้เป็นหนึ่ง

แม้กับมนุษย์ด้วยกันเอง คนสองคนก็สามารถเป็นหนึ่งเดียวกันในความรัก โดยที่ทั้งสองมีใจและความคิดเดียวกัน และทำหน้าที่เหมือนเป็นคนเดียวกัน นั่นเป็นต้นแบบที่สมบูรณ์แบบสำหรับการแต่งงาน ในด้านฝ่ายวิญญาณนั้นยังแสดงถึงลักษณะการแต่งงานของเจ้าสาว (คริสตจักร) กับเจ้าบ่าว (พระคริสต์) ด้วย ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเรากับพระคริสต์นั้นเหมือนกับการแต่งงานดังที่เปาโลกล่าวไว้ในเอเฟซัส 5:22-30 เพราะการแต่งงานเป็นภาพของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระเจ้ากับมนุษย์

“อิมมานูเอล” หมายถึงว่าพระเจ้าได้เสด็จเข้ามาในพระคริสต์ด้วยการสถิตอยู่ด้วยเป็นพิเศษของพระองค์ เพื่อจะรวมพระองค์เองกับมนุษย์ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่เปิดกว้างให้กับทุกคน ด้วยเหตุนี้จึงสำเร็จตามที่พระเยซูทรงอธิษฐานในคำอธิษฐานของมหาปุโรหิตจากยอห์น 17

ผู้สูงสุดจะปกเธอ

เราจะดูลูกา 1:35 เพื่อให้เข้าใจยอห์น 1:14 เพิ่มขึ้น ที่ทูตสวรรค์กาเบรียลกล่าวกับมารีย์ว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะถูกเรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า” คริสต์มาสเป็นช่วงเวลาที่ดีที่เราจะดูเรื่องการเกิดจากหญิงพรหมจารี

ตรงนี้เราเห็นสิ่งสำคัญหลายประการ เกี่ยวกับการเสด็จเข้ามาในโลกของพระยาห์เวห์ ประการแรกก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์จะ “เสด็จลงมาบน” มารีย์ ในภาษากรีกนั้นคำว่า “เสด็จลงมาบน” ก็คือ “*epeleusetai epi*” (ἐπελεύσεται ἐπὶ) ซึ่งปรากฏในกิจการ 1:8 ด้วยว่า “แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับฤทธิ์อำนาจ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน” สิ่งนี้กล่าวถึงเหตุการณ์วันเพ็นเทกอสต์ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือ 120 คนที่มารวมตัวกันในห้องชั้นบน

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาบนมารีย์ เช่นเดียวกับที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาเหนือคริสตจักร คุณเห็นความคล้ายกันไหม? เมื่อพระเยซูประสูติ พระยาห์เวห์ได้เสด็จเข้ามาในพระองค์ และการสร้างใหม่ก็ได้เริ่มขึ้น ภายหลังพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาเหนือคน 120 คนที่รวมตัวกันในห้องชั้นบน การสร้างใหม่จึงเห็นได้ชัดในพระกายของคริสตจักร ที่พระยาห์เวห์ประทับอยู่ทางพระวิญญาณบริสุทธิ์

ลูกา 1:35 พูดถึง “ผู้สูงสุด” นั่นก็คือพระยาห์เวห์ นี่เป็นชื่อเรียกของพระยาห์เวห์ที่รู้จักกันดีในพระคัมภีร์เดิม (เช่น “พระยาห์เวห์ผู้สูงสุด” สดุดี 47:2)²¹ ผู้สูงสุด (พระยาห์เวห์) จะ “ปก” มารีย์ ดังนั้น “องค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมาจะได้ชื่อว่าพระบุตรของพระเจ้า”

คำว่า “ปก” ในลูกา 1:35 ถูกใช้ที่อื่นในพระคัมภีร์ ตัวอย่างเช่น ในเรื่องของการแปลงพระกาย ดังนั้น “ขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้น ก็มีเมฆมาปกคลุมพวกเขาไว้ และพวกเขาก็กลัวเมื่อเข้าไปอยู่ในเมฆนั้น” (ลูกา 9:34) และคำว่า “ปกคลุม” ตรงนี้เป็นคำเดียวกันกับ “*episkiazō*” (ἐπισκιάζω)

²¹ สดุดี 47:2 “เพราะพระยาห์เวห์ผู้สูงสุดเป็นที่น่าคร้ามกลัว ทรงเป็นกษัตริย์ยิ่งใหญ่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น” (ฉบับมาตรฐาน 2011)

เช่นเดียวกับลูกา 1:35 (“ปกเธอ”) มันท้าสนใจที่เมื่อเหล่าสาวกถูกปกคลุมไว้ พวกเขาเกิดความรู้สึกกลัวเมื่อพวกเขาเข้าไปอยู่ในเมฆนั้น เราจะนึกถึงก้อนเมฆที่อยู่สูงขึ้นไปราว 4,000 ฟุต แต่ตรงนี้เมฆ “ปกคลุม” พวกเขาในลักษณะที่ห่อหุ้มพวกเขาไว้

สิ่งนี้บอกเราว่า เราควรเข้าใจลูกา 1:35 อย่างไร เมฆนี้ไม่ได้อยู่สูงเหนือมารีย์แต่ปกคลุมเธอในลักษณะที่ห่อหุ้มเธอไว้ เธออยู่ในเมฆที่ปกคลุมเธอโดยฤทธิ์เดชของผู้สูงสุด เช่นเดียวกับในกิจการ 1:8 พวกที่อยู่ในห้องชั้นบนถูกปกคลุมไว้เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือพวกเขา

พระองค์ทรงพำนักอยู่ในเต็นท์ท่ามกลางเรา

ความสำคัญในเรื่องนี้จะปรากฏออกมาเมื่อเรากลับไปพระคัมภีร์เดิม งานหนักในการตีความพระคัมภีร์ก็คือคุณจะต้องเปรียบเทียบคำต่างๆ ตรวจสอบดูว่าคำเหล่านั้นถูกใช้อย่างไร และเชื่อมโยงคำเหล่านั้นด้วยกันเพื่อนำความหมายในฝ่ายวิญญาณออกมา

ในพระคัมภีร์ฉบับเซปทัวจินต์นั้น คำว่า “ปก” มีปรากฏในสดุดี อย่างเช่น สดุดี 91:4 และ 140:7 (ข้อเหล่านี้คือสดุดี 90:4 และ 139:8 ในฉบับเซปทัวจินต์) ตัวอย่างสำคัญของ “ปกคลุม” จะเห็นได้ในอพยพ 40:35 (ดูคำที่ขีดเส้นใต้ว่า “ปกคลุม”)

“โมเสสเข้าไปในเต็นท์นัดพบไม่ได้ เพราะมีเมฆปกคลุมอยู่ และพระสิริของพระเจ้าก็อยู่เต็มพลับพลานั้น” (อพยพ 40:35 ฉบับ NIV)

καὶ οὐκ ἔδυνάσθη Μωυσῆς εἰσελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου ὅτι ἐπεσκίαζεν ἐπ’ αὐτὴν ἡ νεφέλη καὶ δόξης κυρίου ἐπλήσθη ἡ σκηνή.

ตรงนี้เราจะเห็นความเชื่อมโยงกับยอห์น 1:14 คำว่า “เต็นท์” นั้นทำให้เรานึกถึงเต็นท์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของร่างกาย และคำว่า “เต็ม” ทำให้เราให้นึกถึงการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณในวันเพ็นเทคอสต์ คำว่า “เต็นท์” ในอพยพ 40:35 (σκηνήν จากคำ σκηνή) เป็นคำเดียวกันกับในยอห์น 1:14 คำว่า “ปกคลุมอยู่” (ἐπεσκίαζεν จากคำ ἐπισκιάζω) เป็นคำเดียวกับ “ปกคลุม” ในลูกา 1:35 และ 9:34 เต็นท์นั้น “เต็ม” ด้วย “พระสิริ” ของพระเจ้า (δόξης κυρίου) ตรงนี้เราจะเห็นคำว่า “เมฆ” (νεφέλη)

ข้อนี้มีความสำคัญเพราะบอกเราว่า พระยาห์เวห์ได้เสด็จเข้ามาในพลับพลา ซึ่งก็คือเต็นท์นัดพบ โดยมีเมฆมาปกคลุมและห่อหุ้มเต็นท์ ในลักษณะที่พระสิริของพระยาห์เวห์อยู่เต็มในเต็นท์นั้น

ความสำคัญของเต็นท์ขึ้นอยู่กับความจริงที่ว่า ต่อมาพลับพลาได้กลายเป็นพระวิหารซึ่งเป็นที่ที่พระยาห์เวห์ประทับอยู่ คำว่า “เต็นท์” ในพระคัมภีร์ใหม่โดยเฉพาะในฮีบรูมักจะหมายถึงพระวิหาร (เช่น ฮีบรู 9:2, 3, 8; 13:10) ฮีบรู 9:3 กล่าวว่า “หลังมานั้นที่สองมีพลับพลา ซึ่งเรียกว่าที่บริสุทธิ์ที่สุด²²” คำว่า “พลับพลา” ตรงนี้ในภาษากรีกคือ “skēnē” (σκήνη) เป็นคำที่ใช้กับ “เต็นท์”

พระยาห์เวห์ประทับอยู่ท่ามกลางประชากรอิสราเอลของพระองค์ในเต็นท์หรือพลับพลาโดยการปกคลุมเต็นท์นั้น และให้การทรงสถิตอยู่ในเต็นท์เต็มด้วยพระสิริของพระองค์ เมื่อพระเยซูประสูตินั้นพระยาห์เวห์ได้เสด็จมาและมาพำนักอยู่ในเต็นท์ในพระเยซู นั่นคือเหตุที่พระเยซูตรัสถึงพระกายของพระองค์ว่าเป็นวิหาร “ถ้าทำลายวิหารนี้ เราจะสร้างขึ้นภายในสามวัน” (ยอห์น 2:19) พระวิหารก็เหมือนกับพลับพลาคือเป็นที่ประทับของพระยาห์เวห์

ในลูกา 16:9 นั้นพระเยซูตรัสถึง “ที่พำนักอันถาวร” ตรงนี้คำภาษากรีกของ “ที่พำนัก” ก็คือคำพหูพจน์ว่า “σκήνη”²³ “เต็นท์อันถาวร” หมายถึงสวรรค์เป็นที่ที่พระเจ้าประทับอยู่

พระเยซูทรงสำแดงพระบิดา

ผมกำลังพยายามอธิบายคำที่ยากจะถ่ายทอดให้เป็นคำที่ง่าย แต่ผมหวังว่าคุณจะเห็นภาพ คำว่า “อิมมานูเอล” ที่พระยาห์เวห์อยู่กับเรานั้นเห็นจริงในวิธีที่พิเศษ คือการสถิตของพระยาห์เวห์อยู่ในร่างกาย ในเนื้อหนัง และในองค์พระเยซูที่เป็นคนใหม่และเป็นตัวแทน ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระยาห์เวห์กับพระเยซูนั้นไม่ได้ผูกขาดอยู่เฉพาะแค่สองคน แต่มุ่งหมายที่จะรวมเราทุกคนไว้ในพระกายของพระคริสต์ เรื่องนี้น่าจะง่ายพอที่เราจะเข้าใจ แต่อยู่ที่ว่าเราไม่เคยได้รับการสอน ดังนั้นเราจึงปรับรับความคิดใหม่และมุมมองใหม่ได้ยาก

พระเยซูทรงเป็นรูปเหมือนของพระเจ้าที่มองไม่เห็น (พระยาห์เวห์) เนื่องจากความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระองค์กับพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทรงสำแดงพระยาห์เวห์ ดังนั้นพระเยซูจึงทรงมีพันธกิจในการสำแดงพระยาห์เวห์กับเรา ที่พระองค์ทรงสำแดงพระยาห์เวห์นั้น ไม่ใช่ในฐานะของครูผู้สอน (แม้ว่าพระองค์จะตรัสถึงพระยาห์เวห์) แต่ในฐานะของผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงสถิตอยู่ด้วย เพื่อว่าเมื่อคุณเห็นพระเยซู คุณก็เห็นพระบิดา ฟิลิปทูลว่า “ขอทรงสำแดงพระบิดา” และพระเยซูตรัสตอบว่า “ผู้ที่ได้เห็นเรา ก็ได้เห็นพระบิดา” (ยอห์น 14:8-9)²⁴ การสำแดงพระบิดานี้เป็นจริงและ

²² หรือพระคัมภีร์ภาษาไทยบางฉบับแปลว่า “อภิสุทธิสถาน” (ผู้แปล)

²³ มาจากคำว่า “σκήνη” ซึ่งคำพหูพจน์คือ “σκήνη” ที่หมายถึง “เต็นท์” หรือ “พลับพลา” หรือ “ที่พำนักอาศัย” (ผู้แปล)

²⁴ ยอห์น 14:9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ฟิลิป เราอยู่กับท่านนานถึงขนาดนี้แล้วท่านยังไม่รู้จักเราอีกหรือ? คนที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา ท่านจะพูดได้อย่างไรอีกว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้พวกข้าพระองค์เห็น?’” (ผู้แปล)

ได้ผลมากในพระเยซู จนโรมัสอุทานเสียงดังออกมาว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์!” (ยอห์น 20:28)

ผมได้ไตร่ตรองคำกล่าวของโรมัส และมันแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคุณคิดแบบผู้เชื่อว่าพระเจามีหลายองค์ที่ค้านกับแบบผู้เชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียว มีเพียงผู้เชื่อว่าพระเจามีหลายองค์เท่านั้นที่สามารถสรุปได้ว่าโรมัสกำลังน้อมสการพระเยซูเป็นพระเจ้า ความคิดเช่นนั้นจะไม่มีวันเข้ามาในความคิดของผู้เชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวเลย ไม่มีผู้เชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวคนใดจะน้อมสการมนุษย์เป็นพระเจ้า ไม่ว่ามนุษย์ผู้นั้นจะยิ่งใหญ่สักแค่ไหน มันเผยให้เห็นว่าความเข้าใจของเรามีน้อยนิดแค่ไหนเกี่ยวกับความเชื่อว่าพระเจามีหลายองค์ เมื่อผมเริ่มเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียว ตอนนี้ผมจึงประจักษ์ชัดว่า มันคงเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่สุดที่จะมีผู้เชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวคนใดจะคิดว่ามนุษย์เป็นพระเจ้า ไม่ว่ามนุษย์คนนั้นจะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่หรือวิเศษเพียงใด แม้ว่าเขาจะเป็นถึงจักรพรรดิของโรมันก็ตาม

การน้อมสการมนุษย์หรือทูตสวรรค์นั้นเป็นการไหว้รูปเคารพอย่างชัดเจน เมื่อยอห์นรู้สึกซาบซึ้งที่ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้สำแดงเรื่องสำคัญกับเขา เขาจึงทรุดตัวลงต่อหน้าทูตสวรรค์องค์นั้น แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นได้ห้ามเขาทันทีว่า “อย่าทำเช่นนั้น! เราเป็นเพื่อนผู้รับใช้เช่นเดียวกับท่านและพี่น้องของท่านที่ยึดมั่นในคำพยานของพระเยซู จนน้อมสการพระเจ้าเกิด!” (วิวรณ์ 19:10 ฉบับ NIV)

คนที่คิดแบบผู้เชื่อว่าพระเจามีหลายองค์เท่านั้น จึงจะจินตนาการเอาว่าโรมัสคุกเข่าต่อหน้าพระเยซูและกล่าวถ้อยคำของเขากับพระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้า เราทุกคนล้วนเคยเป็นผู้เชื่อว่าพระเจามีหลายองค์ ดังนั้นจึงไม่ยากที่เราจะยอมรับคำพูดของโรมัสที่ว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์!” ว่าพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ตอนนี้ผมเข้าใจว่าโรมัสคงไม่เคยคิดฝันที่จะน้อมสการพระเยซูเป็นพระเจ้า จึงไม่ต้องพูดถึงว่ายอห์นจะบันทึกเช่นนั้น นั่นก็ยิ่งเป็นไปได้น้อยมาก โรมัสเห็นว่าเป็นพระยาห์เวห์จริงในพระเยซู พระองค์ผู้ที่เป็นอิมมานูเอล คือพระยาห์เวห์ทรงอยู่กับเรา พระยาห์เวห์คือผู้ที่โรมัสกำลังน้อมสการ คำกล่าวที่ว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์” (My Lord and my God) เป็นวิถีทางที่พระคัมภีร์เดิมใช้พูดถึงพระยาห์เวห์ซึ่งมีหลายรูปแบบ เช่น “ข้าแต่องค์ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์” (“O Lord my God” ในสดุดี 7:3) หรือ “องค์ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า” (“the Lord my God” ในเฉลยธรรมบัญญัติ 4:5)

มันยากที่เราจะล้างการปนเปื้อนของความเชื่อว่าพระเจามีหลายองค์ในความคิดของเรา เราไม่สามารถจะคิดแบบผู้ที่เชื่ออย่างแท้จริงว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวได้ ดังนั้นเราจึงคิดไปว่าโรมัสกำลังน้อมสการพระเยซูทั้งๆที่เป็นพระยาห์เวห์ ตัวโรมัสเองคงจะชนลูกชู้กับความคิดนี้

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่เคยให้พระเยซูเท่าเทียมกับพระยาห์เวห์เลย และถ้าพวกเขาคิดจะใช้คำที่เรียกพระยาห์เวห์กับพระเยซู พวกเขาจะทำอย่างนั้นไปเพื่ออะไร? คำเรียกพระยาห์เวห์ไม่ใช่คำเรียกอีกบุคคลหนึ่งที่เป็นพระเจ้าพระองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพ ที่พระคัมภีร์เดิมไม่เคยกล่าวถึงเลย แต่คำเรียกที่กล่าวถึงนั้นเป็นคำที่เรียกเฉพาะแต่พระยาห์เวห์ ถ้าผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ได้ให้พระเยซูเท่าเทียมกับพระยาห์เวห์ แล้วจะเหลือข้อสรุปอะไรไว้ให้เรา? ข้อสรุปจะเหลือแต่ว่าคำพูดของโรมันนั้นพูดกับพระยาห์เวห์ ไม่ได้พูดกับพระเยซู

ข้อความที่ใช้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

คุณจะสังเกตว่า ผมไม่ได้ชวนขวยที่จะพูดถึงสิ่งที่เรียกว่า “ข้อความที่ใช้พิสูจน์” จำนวนมากในพระคัมภีร์ใหม่กับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ นั่นเป็นเพราะข้อเหล่านั้นมีแต่จะแสดงให้เห็นว่าพระยาห์เวห์สถิตอยู่ในพระคริสต์ แต่ไม่ได้พิสูจน์อะไรเลยเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ในข้อความที่ใช้พิสูจน์เหล่านี้และมีไม่มากนักในพระคัมภีร์ มักจะมีความหมายที่แฝงด้วยความคิดแบบเชื่อในพระเจ้าหลายองค์ของผู้อ่าน ที่ไหนที่มีการอ้างอิงถึงพระเยซู เราก็มักจะคิดว่านั้นเป็นการอ้างอิงถึงพระเจ้า ทั้ง ๆ ที่จริงแล้วกำลังพูดถึงการประทับอยู่ของพระยาห์เวห์ในพระเยซู

ตรงนี้เราจะเห็นความแตกต่างที่สำคัญ ระหว่างสิ่งที่พระคัมภีร์สอนกับสิ่งที่ความเชื่อของยูนิทาเรียนและพยานพระยะโฮวาห์สอน ตามความเชื่อของพวกเขา นั้น พระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ในองค์พระคริสต์ หรือแฝงพระกายอยู่ในพระองค์ ดังนั้นพระคัมภีร์ตอนที่ใช้พิสูจน์เหล่านี้จึงไม่ได้สนับสนุนมุมมองของพวกเขา และยิ่งกว่านั้น ข้อความที่ใช้พิสูจน์เหล่านี้ไม่มีข้อความใดเลยที่ล้มล้างความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวในพระคัมภีร์ได้ แต่ในความเป็นจริงแล้วกลับยืนยันความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์ซ้ำอีก

เราสามารถเข้าใจได้ว่าเป็นพระเยซู จากคำที่ใช้เปรียบเปรยหรือคำที่แบ่งประเภท แม้เมื่อเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราก็คุ้นเคยกับคำเรียกพระเยซูว่า ผู้เผยพระวจนะ บุโรหิต กษัตริย์ และอื่นๆ แต่จงสังเกตว่า แต่ละคำเรียกเหล่านี้จะอยู่หน้าคำว่า “พระเจ้า” เช่น ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า บุโรหิตของพระเจ้า และกษัตริย์ที่พระเจ้าทรงเจิม คำเรียกเหล่านี้ความจริงแล้ว แม้แต่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็เข้าใจว่าเป็นคำเรียกมนุษย์ ไม่ใช่คำเรียกพระเจ้า

ผมเคยชอบคำเรียกนี้มากกว่า “กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย”²⁵ ที่ใช้กับพระเยซูในวิวรณ์ 17:14 ผมคิดว่ามันพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ฉะนั้นผมจึงจ้อยไปเลยที่พบว่าเนบูคัดเนสซาร์ก็ยัง

²⁵ ฉบับมาตรฐาน 2011 หรือ “the King of kings” (ผู้แปล)

ถูกเรียกเหมือนกันว่า “กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย” (ดาเนียล 2:37) หลักฐานที่ผมใช้พิสูจน์จึงตกไปทันที พระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายอย่างแน่นอน แต่นี่ก็เป็นคำเรียกเนบูคัดเนสซาร์ด้วยที่ดาเนียลเองก็ยอมรับ เราก็คงพยายามสืบลอดที่จะพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ให้ได้ และมันก็ล้มเหลวเมื่อได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงอย่างละเอียดขึ้น

ภาพสองภาพของพระเยซูที่เกี่ยวข้องกับพระยาห์เวห์

พระคัมภีร์ให้ภาพต่าง ๆ เพื่อช่วยให้เราเข้าใจความสัมพันธ์ของพระเยซูกับพระยาห์เวห์ ภาพหนึ่งก็คือโยเซฟบุคคลสำคัญในพระคัมภีร์เดิม คุณคงจำโยเซฟที่ถูกพี่ๆขายไปเป็นทาสได้ แต่เขาก็ได้ขึ้นมาเป็น “เจ้านายเหนืออียิปต์ทั้งสิ้น” (ปฐมกาล 45:9) รองจากฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ เขายังได้รับมอบตราสัญลักษณ์ของฟาโรห์ (ปฐมกาล 41:42) ซึ่งให้อำนาจเขาที่จะใช้พระนามของฟาโรห์ เขาสามารถทำหน้าที่เสมือนฟาโรห์ได้ เหมือนที่พระเจ้าทรงให้อำนาจกับโมเสสเพื่อกระทำการแทนพระองค์ที่ว่า “ดูสิ เราตั้งเจ้าไว้เป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์” (อพยพ 7:1) โมเสสไม่ได้เป็นพระเจ้าเสียเอง แต่ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าให้เป็นตัวแทนของพระองค์

พระเยซูก็เป็น “เหมือนพระเจ้า” กับเราในความหมายเดียวกันนี้ นั่นก็คือทรงเป็นผู้ที่มีอำนาจเต็มจากพระเจ้า และมีอำนาจกระทำการเสมือนเป็นผู้แทนของพระองค์ ในองค์การสหประชาชาตินั้นนักการทูตคือผู้มีอำนาจเต็มที่ได้รับอำนาจจากรัฐบาลของเขาให้ทำการตัดสินใจในนามของรัฐบาลของเขา และจะได้รับการยอมรับเช่นนั้นจากรัฐบาลอื่นๆ โยเซฟเป็นผู้มีอำนาจเต็มที่ได้รับมอบอำนาจจากฟาโรห์และเขาก็สามารถกระทำการใดๆได้เหมือนฟาโรห์อย่างแท้จริง ฟาโรห์ในสมัยของโยเซฟเป็นฟาโรห์ที่ดี ไม่เหมือนกับฟาโรห์ในสมัยของโมเสส

ดังนั้นโยเซฟจึงเป็นตัวอย่างของพระคริสต์ ถ้าคุณอยากจะเข้าใจงานและพันธกิจของพระเยซูในโลกนี้ก็ให้ดูที่ชีวิตของโยเซฟ โยเซฟถูกทรยศและครอบครัวของเขาก็คิดว่าเขาตายไปแล้ว (โดยเอาเสื้อผ้าที่เปื้อนเลือดไปให้บิดาของเขาดูเพื่อเป็น “เครื่องพิสูจน์” ว่าเขาตายแล้ว) แต่ดูเถิดเขาขึ้นมา มีอำนาจในอียิปต์ เพราะองค์ผู้เป็นเจ้าได้ทรงยกเขาขึ้น มันคงไม่เป็นเรื่องบังเอิญที่บิดาของพระเยซูก็มีชื่อว่าโยเซฟเหมือน ๆ กับชื่อน้องชายคนหนึ่งของพระองค์ (มัทธิว 13:55)²⁶

ความสำคัญของโยเซฟเห็นได้จากเรื่องราวของเขาคีครอบคลุมถึง 20 บทในปฐมกาล เรื่องการเกิดของเขาถูกบันทึกไว้ในปฐมกาล 30:24 และเรื่องการตายของเขาถูกบันทึกไว้ในข้อสุดท้ายของปฐมกาล 50:26 การที่เรื่องราวของโยเซฟครอบคลุมช่วงสุดท้ายทั้งหมดของปฐมกาล จึงทำให้เขาเป็นคน

²⁶ มัทธิว 13:55 “คนนี้เป็นลูกช่างไม้ มีแม่ชื่อมารีย์ และน้องชายของเขาชื่อยาคอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ?” (ฉบับ 1971)

ที่มีความสำคัญอย่างมาก ในเรื่องราวการตายอย่างทุกซ์ทรมานของสเทเฟนจาก 10 ข้อจาก 60 ข้อในกิจการบทที่ 7 เป็นเรื่องเกี่ยวกับโยเซฟ

โมเสสเป็นคนต่อไปที่แสดงให้เห็นองค์พระเยซูและพันธกิจของพระองค์ ความสำคัญของโมเสสนั้นมากยิ่งขึ้นกว่าโยเซฟ ความสำคัญของโมเสสเห็นได้จากข้อเท็จจริงที่หนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์บันทึกเรื่องราวของโมเสสซึ่งเริ่มด้วยการเกิดของเขาในอพยพบท 2 ไปจนถึงข้อสุดท้ายของพระคัมภีร์ห้าเล่มแรก (เฉลยธรรมบัญญัติ 34:12) ในบทสุดท้ายของพระคัมภีร์ห้าเล่มแรกซึ่งบันทึกการตายของโมเสส กล่าวถึงบางสิ่งที่สำคัญเกี่ยวกับความสนิทสนมของเขากับพระยาห์เวห์ว่า “ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดเกิดขึ้นมาในอิสราเอลเหมือนโมเสส ผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงรู้จักหน้าต่อหน้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 34:10 ฉบับ NIV)

วิธีหนึ่งที่จะเข้าใจพันธกิจของพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่ได้ดียิ่งขึ้นก็คือการเห็นถึงบทบาทสำคัญของโมเสส การเปรียบระหว่างพระเยซูกับโมเสสนั้นพียงขึ้นเพราะโมเสสพูดว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะให้ผู้เผยพระวจนะเหมือนกับข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พี่น้องของท่านเอง พวกท่านจะต้องเชื่อฟังเขา” (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15)²⁷ โมเสสกล่าวอย่างนี้อีกในข้อ 18 และ 19

คำเผยพระวจนะของโมเสสถูกยกอ้างอิงหลายครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ (เช่น ยอห์น 1:45 กิจการ 3:23, 7:37)²⁸ ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงความสำคัญของมัน มีการอ้างอิงถึงเรื่องนี้บนภูเขาที่ทรงจำแลงพระกายเมื่อมีเสียงดังออกมาจากเมฆว่า “ผู้นี้เป็นบุตรของเรา เป็นผู้ที่เราเลือกสรรไว้ จงเชื่อฟังท่านเถิด” (ลูกา 9:35) หรือ “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก จงเชื่อฟังท่านเถิด” (มัทธิว 17:5) คำว่า “จงเชื่อฟังท่านเถิด” จากสองข้อนี้เป็นการอ้างอิงถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 18:15²⁹

ความสำคัญของโมเสสยังเห็นได้จากมุมมองของสถิติในพระคัมภีร์ด้วย สถิติในพระคัมภีร์นั้นมีประโยชน์ในการชี้ดูความสำคัญของสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกัน โมเสสได้ถูกกล่าวถึง 833 ครั้งในพระคัมภีร์โดย 79 หรือ 80 ครั้งอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ คุณทราบหรือไม่ว่า โมเสสที่เป็นคนสำคัญคนหนึ่ง ในพระคัมภีร์เดิมนั้นถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งมากในพระคัมภีร์ใหม่? การอ้างอิงถึงโมเสส 833 ครั้งเป็นตัวเลขที่ใกล้เคียงกับ 917 ครั้งที่ถูกกล่าวถึงพระเยซู และมากกว่าจำนวน 529 ครั้งที่ถูกกล่าวถึงพระคริสต์

²⁷ ฉบับมาตรฐาน 2011

²⁸ ยอห์น 1:45 ฟิลิปไปหาหนานาเอลและบอกเขาว่า “เราพบคนที่โมเสสกล่าวถึงในหนังสือธรรมบัญญัติ และคนที่พวกผู้เผยพระวจนะกล่าวถึง คือเยซูชาวนาซาเร็ธบุตรโยเซฟ”; กิจการ 7:37 โมเสสนั้นแหละที่กล่าวกับชนชาติอิสราเอลว่า “พระเจ้าจะประทานผู้เผยพระวจนะผู้หนึ่งเกิดมาเพื่อท่านทั้งหลาย จากพี่น้องของพวกท่าน เหมือนอย่างข้าพเจ้า”

²⁹ เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15 “พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้เผยพระวจนะเช่นเดียวกับข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน พวกท่านจงเชื่อฟังเขา” (ฉบับมาตรฐาน 2011)

พระเจ้าตรัสกับโมเสสแบบสองต่อสอง (อพยพ 33:11)³⁰ แต่ในกรณีของพระเยซูนั้นพระเจ้าตรัสกับพระองค์อย่างไรหรือ? พระเจ้าตรัสกับพระเยซูแบบที่ยิ่งกว่าสองต่อสอง คือพระยาห์เวห์ประทับอยู่ในเต็นท์ของพระเยซูคริสต์เป็นเวลาประมาณ 33 ปี ไม่เพียงแต่มีสามัคคีธรรมแบบต่อหน้าเท่านั้น พระเยซูในฐานะที่เป็นคนใหม่ก็ทรงเป็นรูปเหมือนของพระยาห์เวห์

พระฉายาหรือรูปเหมือนของพระเจ้าในเรา

บางคนแย้งว่ามีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถมีรูปกายของพระเจ้าได้ คำกล่าวที่ดูจะมีเหตุผลนั้นเป็นคำกล่าวที่ไม่ถูกต้องอย่างสิ้นเชิง ตรงนี้แหละที่คุณจะต้องมีความคิดที่ชัดเจน ผมพูดไว้ครั้งก่อนว่าพระเจ้าที่มองไม่เห็นนั้นไม่มีรูปกาย แต่พระองค์ก็สามารถจะใช้รูปกายใดรูปกายหนึ่งได้ และที่จริงพระองค์ทรงอยู่ในรูปกายของมนุษย์อยู่บ่อยๆ แต่การกล่าวว่ามีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถมีรูปกายของพระเจ้าได้นั้น เป็นการนำความคิดของมนุษย์มาใช้กับเรื่องฝ่ายวิญญาณ เป็นความจริงที่ว่า มีแต่มนุษย์เท่านั้นที่สามารถมีรูปกายของมนุษย์ได้ แต่เมื่อเรากำลังพูดถึงพระเจ้า เราต้องจำไว้ว่า พระเจ้าเป็นผู้ที่ไม่สามารถจะมองเห็นได้และทรงไม่มีรูปกาย แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงปรากฏให้เราเห็นได้ในพระเยซู เพราะพระเยซูคือรูปเหมือนหรือพระฉายาของพระเจ้าที่มองไม่เห็น

ยิ่งกว่านั้นคุณและผมได้ถูกสร้างขึ้นทั้งในการทรงสร้างเก่าและการทรงสร้างใหม่ ในรูปกายของพระองค์ผู้ทรงสร้างเรา นั่นก็คือ เราเป็นรูปเหมือนของพระเจ้า นั่นหมายความว่าภารกิจของคุณและภารกิจของผม (เป็นภารกิจของพระคริสต์ด้วย) ก็คือการสำแดงจากชีวิตของเราว่าพระเจ้าทรงเป็นอย่างไร ภารกิจของเราในฐานะที่เป็นผู้นำของคริสตจักรนั้นไม่ใช่แค่สอน คำนำ หรือบริหารงานเท่านั้น แต่ต้องเป็นคนที่เมื่อคนอื่นมองเราแล้วพวกเขาจะเห็นพระเจ้าในเรา บางทีคุณก็อาจต้องการประเมินผลความสำเร็จหรือความล้มเหลวในงานรับใช้ของคุณ แต่ว่าคุณได้เข้าใจการเป็นรูปเหมือนหรือพระฉายาและการเป็นพระสิริของพระเจ้าหรือไม่?

ผมเคยได้ยินบางคนพูดถึงคนคนหนึ่งว่า เมื่อเขาเห็นคนคนนั้นเขาได้ “เห็นพระเจ้าในคนนั้น” นั่นคือคำพยานที่ดีที่สุด ซึ่งคล้ายกับที่เกิดขึ้นเมื่อโฮมส์เห็นพระเจ้าในพระเยซูแล้วร้องอุทานว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์!” เผิดญ์ว่าคำพูดที่ว่า “ผมเห็นพระเจ้าในคุณ” นี้พูดถึงผู้ร่วมงานคนหนึ่งของเรา ผมจะไม่เอ่ยชื่อของเขาเพื่อไม่ให้เขาทะนงตัวจนเกินไป และคนคนนั้นไม่ใช่ผม มีคนที่พูดถึงผู้ร่วมงานคนนั้นว่า “เมื่อผมพูดกับเขา ผมเห็นพระเจ้าในเขา” ผู้ร่วมงาน

³⁰ อพยพ 33:11 “พระยาห์เวห์เคยตรัสกับโมเสสสองต่อสอง เหมือนมิตรสหายสนทนากัน” ฉบับมาตรฐาน 2011

คนนี้ได้ทำภารกิจของเขาสำเร็จแล้ว ถ้ามีคนเห็นพระเจ้าในชีวิตของเราแม้ว่าจะเพียงเล็กน้อย นั่นก็เท่ากับเราได้ทำภารกิจของเราในการเป็นรูปเหมือนหรือพระฉายาของพระเจ้าแล้ว

เมื่อคุณเทศนาในวันอาทิตย์ สิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่ว่าคำเทศนาของคุณดีแค่ไหน แต่อยู่ที่ว่าพระเจ้าถูกสำแดงมากแค่ไหนในชีวิตของคุณ มีใครเคยบอกคุณไหมว่าเขาเห็นพระเจ้าในคุณ? มีใครเคยถูกจูงใจให้มาหาพระเจ้าเพราะคุณบ้างไหม? ผมหวังว่าบรรดาผู้นำคริสตจักรในยุคแรก ๆ จะเป็นคนที่มีความหมายเช่นนี้ เพราะถ้าพวกเขาเป็นเช่นนั้น คริสตจักรก็คงจะไม่สับสนในเรื่องหลักคำสอนและในเรื่องฝ่ายวิญญาณอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ปัจจุบันคริสตจักรทุกแห่งหมดพลังในการโน้มน้าวใจคนส่วนในประเทศอังกฤษ ในที่สุดคริสตจักรก็จะถูกชาวมุสลิมแซงหน้า คริสตจักรในทวีปอเมริกาเหนือก็ยึดติดกับวัตถุนิยมอย่างมาก รูปเหมือนหรือพระฉายาของพระเจ้าอยู่ที่ไหนหรือ และจะสามารถมองเห็นพระเจ้าได้ที่ไหนในโลกนี้ ถ้าไม่ใช่ในเรา?

พระเยซู พระบุตรของพระเจ้า

ผมจะขอสรุปด้วยคำเรียกสุดท้ายที่เป็นคำเรียกหนึ่งของพระเยซู นั่นก็คือ พระบุตรของพระเจ้า ผมต้องอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับคำเรียกนี้ เพราะความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้สลับเปลี่ยนให้เป็น “พระเจ้าพระบุตร” ซึ่งเป็นการใช้คำ “พระบุตรของพระเจ้า” ที่ผิดไปอย่างสิ้นเชิง อีกอย่างหนึ่งคำว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ไม่ใช่คำเรียกทั่วไปโดยเฉพาะในพระคัมภีร์ใหม่ คำนี้มีปรากฏ 41 ครั้งซึ่งส่วนใหญ่ปรากฏในพระกิตติคุณสามเล่มแรก³¹ (มัทธิว มาระโก และลูกา) ในจดหมายทั้งหมดของเปาโลนั้นกล่าวถึง “พระบุตรของพระเจ้า” เพียงแค่ 4 ครั้งเท่านั้น ซึ่งก็แสดงให้เห็นว่าไม่ได้สำคัญสำหรับเปาโล อย่างไรก็ตาม ในพระกิตติคุณสามเล่มแรก ประเด็นต่อไปนี้เกี่ยวกับ “พระบุตรของพระเจ้า” มีความสำคัญมาก

สิ่งแรกที่ควรสังเกตก็คือ คำเรียก “พระบุตรของพระเจ้า” ไม่เคยใช้กับพระเป็นเจ้าหรือเทพใดๆ คำเรียกนี้ใช้กับเหล่าทูตสวรรค์ที่ดำรงอยู่เหนือธรรมชาติแต่ไม่ได้เป็นเหล่าเทพ นอกจากนี้ก็ยังใช้กับชนอิสราเอล

ในพระคัมภีร์สามเล่มแรก คือมัทธิว มาระโกและลูกานั้น พระเยซูไม่เคยเอ่ยถึงคำเรียกนี้ เมื่อถูกถามตอนถูกไต่สวนว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือไม่ พระองค์ก็ทรงตอบปิดคำถามนี้ตัวอย่างเช่น ในมัทธิว 26:63-64 มหาปุโรหิตได้ถามพระเยซูว่าพระองค์เป็น “พระคริสต์ พระบุตรของ

³¹ Synoptics

พระเจ้า” หรือไม่ แต่พระเยซูได้ตรัสตอบว่า “ท่านเป็นผู้พูดเอง” ก่อนจะตรัสต่อไปว่าบุตรมนุษย์ แทนที่จะตรัสว่าพระบุตรของพระเจ้า “ประทับข้างขวาขององค์ผู้ทรงฤทธิ์”³²

สิ่งที่สองที่ควรสังเกตก็คือ ในพระกิตติคุณสามเล่มแรกนั้น “พระบุตรของพระเจ้า” มักจะพูดออกมาจากปากของคนอื่นเสมอ และไม่ได้ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยซู เราเพิ่งได้เห็นว่าเป็นมหาปุโรหิตที่พูดว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ที่สภาแซนเฮดริน ในมัทธิว 27:54 นายร้อยของโรมันที่ยืนอยู่ตรงกลางเขนเรียกพระเยซูว่า “พระบุตรของพระเจ้า” แต่เรารู้ว่าเขาไม่ได้กำลังพูดถึงพระเยซูว่าเป็นพระเจ้า เพราะพระคัมภีร์ตอนที่เหมือนกันในลูกา 23:47 นายร้อยคนนี้เรียกพระเยซูว่า “คนชอบธรรม”³³ ในเหตุการณ์ที่พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ พวกสาวกที่ประหลาดใจก็พูดกับพระเยซูว่า “พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ” (มัทธิว 14:33) เพราะพวกเขาเห็นได้ว่า พระองค์อยู่ในสถานะที่มีความสัมพันธ์พิเศษกับพระเจ้า ในลูกา 4:41 พวกผีก็เรียกพระเยซูว่า “พระบุตรของพระเจ้า”

สิ่งที่น่าสังเกตเกี่ยวกับ “พระบุตรของพระเจ้า” ก็คือ ชาตานใช้คำเรียกนี้ด้วยเมื่อมันพยายามจะทดลองพระเยซู (มัทธิว 4 และลูกา 4) โดยเฉพาะในคำพูดที่ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า...” ชาตานใช้คำเรียกนี้ทดลองพระเยซูแต่พระเยซูทรงเมินเฉย แม้เมื่อคำเรียก “พระบุตรของพระเจ้า” ออกมาจากปากของมนุษย์ มันก็มักจะถูกใช้เป็นช่องทางในการทดลองพระเยซู เมื่อทรงถูกตรึงบนกางเขนก็มีบางคนมาเยาะเย้ยพระเยซูว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า ก็จงลงมาจากกางเขนสิ” (มัทธิว 27:40) คำเรียกเหล่านี้เป็นคำเดียวกับที่ชาตานใช้ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า...”

ในพระกิตติคุณยอห์นมีคำว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ปรากฏเพียงแปดครั้ง ครึ่งนี้สถานการณ์แตกต่างกันเพราะว่าตอนนี้ “พระบุตรของพระเจ้า” ใช้โดยพระเยซูและโดยคนอื่น ๆ ด้วย แต่ในสามตัวอย่างของ “พระบุตรของพระเจ้า” ที่ตรัสโดยพระโอษฐ์ของพระเยซู เราจะสังเกตเห็นบางอย่างที่น่าสังเกต ซึ่งจับความสนใจของนักวิชาการพระคัมภีร์ทั้งหลายด้วย คือเมื่อพระเยซูตรัสว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ในพระกิตติคุณยอห์นนั้น ดูเหมือนว่าพระองค์กำลังพูดในแบบอ้อม ๆ ถึงบุคคลที่สาม นี่เป็นสิ่งที่ทำให้นักวิชาการพระคัมภีร์ทั้งหลายงงวย ตัวอย่างเช่น ในยอห์น 10:36 พระเยซูทรงอ้างถึงคนอื่น ๆ ที่อ้างถึงพระองค์

...พวกท่านจะกล่าวหาผู้ที่พระบิดาทรงตั้งไว้เป็นพิเศษและทรงใช้เข้ามาในโลกว่า “ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาทพระเจ้า” เพราะเรากล่าวว่า “เราเป็นบุตรของพระเจ้า” อย่างนั้นหรือ?

³² มัทธิว 26:64 พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านได้พูดแล้ว แต่เราจะบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ตั้งแต่นี้ไป พวกท่านจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับข้างขวาของผู้ทรงฤทธิ์เดช และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์”

³³ ลูกา 23:47 เมื่อนายร้อยเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม”

ดูเหมือนว่าพระเยซูกำลังอยู่ให้ห่างจากคำเรียก “พระบุตรของพระเจ้า” ในการพูดแบบอ้อมๆ นี้โดยหลักๆ แล้ว พระเยซูกำลังพูดกับพวกเขาว่า “ท่านอ้างถึงเราเหมือนกำลังบอกว่าเราเป็นพระบุตรของพระเจ้า” แต่จะไม่พบคำอ้างอิงเช่นนั้นในยอห์น พระเยซูน่าจะกำลังอ้างอิงสิ่งที่คนอื่นได้พูดถึงพระองค์

“พระบุตรของพระเจ้า” หมายถึงอะไร? ในพระกิตติคุณยอห์นหมายถึงพระคริสต์ พระเมสสิยาห์นั่นเอง ในยอห์น 11:27 มารธาพูดว่า “ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า” ยอห์น 20:31 กล่าวว่า “แต่สิ่งเหล่านี้ได้ถูกบันทึกไว้ เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า” (ฉบับ NIV) ปัญหาของคนต่างชาติก็คือว่า คำเรียก “พระคริสต์” นั้นไม่ได้มีความหมายกับพวกเขามากนัก พวกเขามักจะคิดกันว่า “พระคริสต์” เป็นชื่อเต็มของพระเยซู โดยไม่รู้ว่ามันหมายถึงพระเมสสิยาห์

พวกเขียพูดกับปีลาตว่า “เรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรต้องตาย เพราะเขาอ้างตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (ยอห์น 19:7 ฉบับ NIV) พวกเขาอ้างกล่าวหาพระเยซู พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่าทำอะไรหรือ? บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกล่าวว่า พระเยซูทรงอ้างว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า และดังนั้นจึงเป็นการอ้างว่าทรงเป็นพระเจ้า นั่นเป็นการตีความที่ผิด เราต้องเข้าใจไว้เสียเลยว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ไม่ได้เป็นคำเรียกพระเจ้า ถ้าเช่นนั้น พระเยซูทรงถูกกล่าวหาอย่างร้ายแรงว่าอย่างไร? บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเชื่อว่าพระเยซูถูกตั้งข้อหาว่าหมิ่นประมาทที่อ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า และดังนั้นจึงทรงถูกตรึงที่กางเขน แต่ความจริงของเรื่องนั้นง่ายกว่านั้น

การอ้างว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลคือการอ้างสถานะที่สูงที่สุดในอิสราเอล เพราะเป็นการอ้างสถานะของผู้เผยพระวจนะที่พูดกับพระเจ้าแบบหน้าต่อหน้า และพูดด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า เช่นเดียวกับโมเสส ไม่มีใครในอิสราเอลที่จะได้รับความเคารพนับถือเท่ากับโมเสส นั่นจึงเป็นเรื่องร้ายแรงที่ใครจะอ้างว่าเท่าเทียมกับโมเสส ไม่มีชาวยิวคนไหนที่จะเห็นว่ามีใครสูงไปกว่าโมเสส การที่จะตระหนักในเรื่องนี้ คุณจะต้องมีรากฐานแน่นในพระคัมภีร์เดิมและในความคิดของชาวยิว ใครก็ตามที่กล่าวอ้างเช่นนั้นก็กำลังประกาศว่าเขากำลังอยู่ในสถานะที่มีความสัมพันธ์พิเศษกับพระยาห์เวห์ผู้ที่ตรัสกับประชากรของพระองค์ผ่านทางโมเสส

การอ้างว่าเป็นเหมือนโมเสสผู้เป็นตัวแทนของพระเจ้าโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพระเจ้า ก็จะต้องถูกลงโทษถึงตาย ในบทหนึ่งในเฉลยธรรมบัญญัติซึ่งพูดถึงผู้เผยพระวจนะที่จะมีมา เช่น โมเสส เราเห็นคำพูดว่า “แต่ผู้เผยพระวจนะที่กล่าวแอบอ้างในนามของเราในสิ่งใดก็ตามที่เราไม่ได้สั่งให้เขากล่าวหรือผู้เผยพระวจนะที่กล่าวในนามของพระอื่น จะต้องมีโทษถึงตาย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:20 ฉบับ NIV) การกล่าวโทษบาปที่มีโทษถึงตายนั้น มุ่งเล็งไปที่พระเยซูผู้ทรงกระทำทุกสิ่งในนามของพระยาห์เวห์เสมอ พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์พระบุตรของพระเจ้า พระองค์เป็นผู้เผยพระวจนะที่

โมเสสพูดถึง และพระองค์ก็อ้างว่าพระองค์กล่าวในพระนามของพระยาห์เวห์ แต่พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่าเป็นผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ และเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์เสีย

ข้อกล่าวหาอีกอย่างที่น่ามากล่าวหาพระเยซูนั้นเป็นผลโดยตรงจากความสนิทสนมของพระองค์กับพระบิดา ในคำเทศนาหนึ่งที่ผมเทศน์ในกรุงกัวลาลัมเปอร์ ผมพูดถึงมุสลิมนิกายซูฟีคนหนึ่ง³⁴ ที่พูดว่า “ผมเป็นความจริง”³⁵ และด้วยเหตุนี้เขาจึงถูกพวกมุสลิมตริ้งบนทางเซนจริง ๆ ด้วยวิธีตริ้งแบบของมุสลิมที่น่าสยดสยองมาก สิ่งที่เขาพูดมุสลิมนิกายซูฟีคนนี้หมายถึงก็คือ เขามีความสัมพันธ์ที่พิเศษและไม่เหมือนใครกับพระอัลเลาะห์ เขาได้มาถึงจุดที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างแท้จริงกับพระอัลเลาะห์ ดังนั้นพระอัลเลาะห์จึงเป็นพระเจ้าส่วนตัวของเขาเอง

มีการกล่าวหาพระเยซูในลักษณะเดียวกันคือ “นี่เป็นเหตุให้พวกยิวยิ่งแสวงโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะไม่เพียงแต่พระองค์จะละเมิดกฎของวันสะบาโตเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงเรียกพระเจ้าว่าพระบิดาของพระองค์เองอีกด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนให้เสมอกับพระเจ้า” (ยอห์น 5:18 ฉบับ ESV) การที่เรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” ไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับชาวยิวเลย แต่ข้อที่น่ามากล่าวหาพระเยซูก็คือ การที่พระองค์ทรงเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดาของพระองค์เอง” (πατέρα ἑαυτοῦ) และนี่เท่ากับอ้างความสัมพันธ์ที่พิเศษกับพระเจ้า และยังทำตัวเสมอกับพระเจ้าในแง่ของการอ้างเอาพระสิริและพระเกียรติที่เป็นของพระเจ้า ตอนนี้เราคงเข้าใจแล้วว่าทำไมพระเยซูจึงถูกตั้งข้อหาว่าหมิ่นประมาท พวกเขาตั้งข้อหาว่าพระองค์ทรงอ้างพระเกียรติที่เท่าเทียมกับพระเจ้า (แม้พระองค์จะไม่เคยอ้างว่าเป็นพระเจ้าก็ตาม) โดยอ้างถึงพระเจ้าว่าเป็น “idios” (ἰδιος) ของพระองค์ คำนี้ทำให้เรานึกถึงคำภาษาอังกฤษว่า “idiosyncratic” ซึ่งมีความหมายว่าเป็นพิเศษ หรือเฉพาะกับตัวเองผู้เดียว

มีข้ออ้างอิงถึง “พระบุตรของพระเจ้า” เพียงไม่กี่ข้อในส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่ หลังจากประสบการณ์บนถนนในดามัสกัส ก็มีบันทึกเกี่ยวกับเปาโลว่า “เขาเริ่มเทศนาในธรรมศาลาต่างๆ ว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (กิจการ 9:20 ฉบับ NIV) เราจะต้องจำไว้ว่าสำหรับเปาโลแล้ว “พระบุตรของพระเจ้า” ไม่ใช่คำเรียกพระเจ้า ในจดหมายของเปาโลทั้งหมดนั้น “พระบุตรของพระเจ้า” มีปรากฏเพียงแค่ 4 ครั้ง และก็มักกล่าวถึงพระเมสสิยาห์ กษัตริย์ที่พระเจ้าทรงเจิมตั้งไว้เสมอ

ในหนังสือฮีบรูนั้น คำว่า “พระบุตรของพระเจ้า” มีปรากฏ 4 ครั้ง และมักจะอ้างอิงถึงพระเยซูเสมอว่าเป็นมหาบุรุษที่สถิตย์อยู่ในสถานะที่มีความสัมพันธ์พิเศษกับพระเจ้า

นอกเหนือจากพระกิตติคุณแล้ว จดหมายจากยอห์นฉบับแรกก็มีการใช้คำเรียก “พระบุตรของพระเจ้า” บ่อยที่สุด คำเรียกนี้มีปรากฏ 7 ครั้งในจดหมายสั้น ๆ นั้น แต่ก็ไม่เคยเป็นคำเรียกพระเจ้า

³⁴ Sufi Muslim (นิกายซูฟี นิกายนี้ยึดมั่นในพระอัลเลาะห์เป็นสำคัญ -ผู้แปล)

³⁵ “I am the truth”

ในมุมมองของยอห์น 20:31 เราเห็นว่าสำหรับยอห์นแล้ว “พระบุตรของพระเจ้า” จะหมายถึงเพียงคำว่า พระเมสสิยาห์

ในหนังสือวิวรณ์จะมีคำ “พระบุตรของพระเจ้า” ปรากฏแค่ครั้งเดียวที่ว่า “นี่คือถ้อยคำของพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรเหมือนอย่างเปลวไฟ และทรงมีพระบาทเหมือนทองสัมฤทธิ์” (วิวรณ์ 2:18) อีกอย่างหนึ่ง นี่เป็นวิธีที่อธิบายถึงเหล่าทูตสวรรค์ในหนังสือพระคัมภีร์นอกสารบบ³⁶

เราจะสรุปการพิจารณาของเราเกี่ยวกับ “บุตรของพระเจ้า” ประเด็นแรกก็คือ ไม่เคยมีตัวอย่างที่ “พระบุตรของพระเจ้า” จะใช้อ้างอิงถึงพระเจ้าเลย คำนี้มักจะใช้อ้างอิงถึงพวกทูตสวรรค์หรือพวกมนุษย์โดยเฉพาะชาวอิสราเอล โฮเซยา 11:1 กล่าวว่า “เมื่ออิสราเอลยังเด็ก เราก็กักเขา และเราได้เรียกบุตรของเราออกจากอียิปต์” ซึ่งเป็นคำกล่าวที่อ้างอิงในมัทธิว 2:15³⁷ ในพระคัมภีร์เดิมนั้นชนอิสราเอลก็คือบุตรของพระเจ้า พระเยซูผู้ทรงเป็นร่างที่ปรากฏของอิสราเอลใหม่ ซึ่งก็คือคริสตจักรนั้น ก็ทรงเป็นบุตรของพระเจ้าในความหมายนี้ด้วยเช่นกัน

ลำดับพงศ์พันธุ์ในลูกกลางเท้าด้วยคำว่า “อาดัมเป็นบุตรของพระเจ้า” (ลูกา 3:38) ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า “พระบุตรของพระเจ้า” จะหมายถึงทูตสวรรค์หรือมนุษย์เสมอ และไม่ใช่ว่าตามที่เราเชื่อในตรีเอกานุภาพกล่าวอ้างว่าเป็นคำเรียกพระเจ้า ลูกา 1:35 กล่าวว่า พระเยซูทรงถูกเรียกว่าพระบุตรของพระเจ้านี้ก็เพราะการเกิดจากหญิงพรหมจารีดังนี้ว่า “ฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะเกิดมานั้น จะถูกเรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า” การที่ทั้งสองข้อนี้ (3:38 และ 1:35)³⁸ พบในพระกิตติคุณลูกาเล่มเดียวกัน จึงเป็นการยืนยันความเข้าใจของเราเกี่ยวกับ “พระบุตรของพระเจ้า”

เราได้เห็นว่าพระบุตรของพระเจ้าในยอห์นก็คือพระคริสต์พระเมสสิยาห์ เราซึ่งเป็นคนต่างชาตินจะไม่ค่อยเห็นความสำคัญของพระเมสสิยาห์จริงๆ คนยิวเข้าใจว่าเมสสิยาห์คืออะไร และเขาก็ยังคงรอคอยพระเมสสิยาห์อยู่ เขาไม่เชื่อว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ แต่เขาเชื่อว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาสักวันหนึ่ง แม้กระทั่งทุกวันนี้ชาวยิวยังให้มีที่นั่งว่างเอาไว้ในเทศกาลปัสกาหรืองานเลี้ยงพิเศษอื่นๆ ที่นั่งว่างนั้นเตือนใจพวกเขาว่า พวกเขายังคงรอคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ที่จริงที่นั่งนั้นสงวนไว้สำหรับเอลียาห์ เพราะเมื่อเอลียาห์มา พระเมสสิยาห์ก็จะเสด็จมาด้วย แม้แต่พระเยซูก็ตรัส

³⁶ Apocryphal books คือหนังสือที่ไม่ถือว่าเป็นพระคัมภีร์แต่ก็มีประโยชน์ และไม่ได้รับการยอมรับจากคริสเตียนหม่มาก (ผู้แปล)

³⁷ มัทธิว 2:15 “ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะใหสำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งได้ตรัสผ่านทางผู้เผยพระวจนะว่า เราได้เรียกบุตรของเราให้ออกมาจากอียิปต์”

³⁸ ลูกา 3:38 “โคนานเป็นบุตรของเอโนส เอโนสเป็นบุตรของเซท เซทเป็นบุตรของอาดัม อาดัมเป็นบุตรของพระเจ้า”

ว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน (มาระโก 9:11,12)³⁹ แม้ว่าสำหรับพระองค์แล้ว ตัวของเอลียาห์ก็คือยอห์นผู้ให้บัพติศมา (มัทธิว 11:14)⁴⁰ ผู้ที่มาด้วยวิญญานและฤทธิ์เดชของเอลียาห์

ชาวยิวเชื่อว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา แต่สำหรับเราที่เป็นคนต่างชาตินั้น คำเรียกพระเมสสิยาห์ไม่ได้มีความหมายมากนัก คริสเตียนส่วนใหญ่คิดว่า “คริสต์” เป็นนามสกุลของพระเยซู คำเรียกนั้นไม่ได้มีความหมายกับเราแล้ว และนั่นคือเรื่องเศร้า

ทำไมพระเมสสิยาห์จึงถูกเรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า? เราจะพบเบื้องหลังของเรื่องนี้ได้ในพระคัมภีร์เดิม โดยเฉพาะสดุดีบทที่ 2 ซึ่งถูกอ้างถึงบ่อยๆในพระคัมภีร์ใหม่ สดุดี 2:6-7 กล่าวว่า

“แต่เราเอง (ยาห์เวห์) ได้ตั้งกษัตริย์ของเราไว้แล้วบนศิโยน ภูเขابริสุทธิ์ของเรา” ข้าพเจ้าจะบอกถึงกฎเกณฑ์ของพระเจ้าแน่นอน พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้นำเจ้ามาขึ้นแล้ว” (สดุดี 2:6-7 ฉบับ NASB)

“กษัตริย์ของเรา” (กษัตริย์ของพระยาห์เวห์) กล่าวอย่างชัดเจนถึงพระเมสสิยาห์ ซึ่งในที่นี้คือพระบุตรของพระเจ้า คำว่า “วันนี้” ให้การอ้างอิงถึงเวลาสำหรับ “วันนี้เราได้ให้กำเนิดเจ้าแล้ว” นั่นคือวันแห่งการราชาภิเษก ผู้เขียนสดุดีกำลังกล่าวว่าในวันราชาภิเษก พระยาห์เวห์จะกล่าวกับกษัตริย์องค์นี้ว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดเจ้าแล้ว” เราจะอ่านเกี่ยวกับพระบุตรได้ต่อไปอีกในสดุดีบทที่ 2

เจ้าจะตีพวกเขาให้แตกด้วยคทาเหล็ก เจ้าจะฟาดพวกเขาให้แหลกละเอียดเหมือนภาชนะดินเผา ดังนั้นกษัตริย์ทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงแสดงความฉลาดเถิด ผู้พิพากษาทั้งหลายของโลกเอ๋ย จงรับคำเตือนเถิด จงนมัสการพระยาห์เวห์ด้วยความยำเกรง และจงเปรมปรีดิ์จนเนื้อเต้น (สดุดี 2:9-11 ฉบับ NASB)

แนวคิดของพระคัมภีร์ใหม่เรื่องพระบุตรของพระเจ้าในฐานะพระเมสสิยาห์ มีรากฐานจากในสดุดีบทที่ 2 คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่คุ้นกับพระคัมภีร์เดิม ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่รู้ว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ไม่ได้มาจากพระคัมภีร์ใหม่ มันเป็นคำเรียกของพระคัมภีร์เดิมที่เห็นในข้อที่สำคัญมากเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ในสดุดี 2:7 นี้ ถ้าคุณตรวจดูข้ออ้างอิงอื่นๆที่โยงกับข้อนี้ คุณจะเห็นว่ามี การอ้างอิงข้อนี้หลายข้อในพระคัมภีร์ใหม่

³⁹ มาระโก 9:11-12 พวกเขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกธรรมาจารย์ถึงกล่าวว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน” พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า “เอลียาห์จะต้องมาก่อนแน่นอนเพื่อทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างกลับคืนสู่สภาพเดิม แต่ทำไมยังมีข้อเขียนเกี่ยวกับบุตรมนุษย์ว่าพระองค์จะต้องทรงทนทุกข์ทรมานหลายประการและทรงถูกทอดทิ้ง”

⁴⁰ มัทธิว 11:14 “ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับ ยอห์นผู้ให้บัพติศมาแล้วละ คือเอลียาห์ที่จะมานั้น”

เพื่อนบ้านของคุณเหมือนตัวคุณเอง

ผมขอจบบทนี้ด้วยภาพที่จับใจผม ซึ่งจะพบในอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี (ลูกา 10) ก่อนที่พระเยซูจะให้คำอุปมานี้พระองค์ทรงอ้างจาก “ซามา” (*Shema*) ชาวยิวทุกคนจะรู้ว่า “ซามา” (จงฟัง) คือคำแรกของเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4⁴¹ ก่อนหน้านั้นไม่มีระบบอ้างอิงข้อพระคัมภีร์ที่จะช่วยให้คุณบอกได้ว่า “เฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 6 ข้อ 4” เพราะไม่มีหมายเลขบทและเลขข้อกำกับจนกระทั่งหลายศตวรรษไม่นานมานี้เอง ฉะนั้นคุณจึงต้องอ้างอิงพระคัมภีร์ตอนนั้นจากบรรทัดแรก ตัวอย่างเช่น คุณจะอ้างอิงสดุดีบทที่ 22 ก็โดยอ้างจากบรรทัดแรกว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” ดังนั้นคนจึงรู้ว่าคุณกำลังพูดถึงสดุดีบทที่ 22

และเมื่อคุณพูดว่า “ซามา” ชาวยิวจะรู้ว่าคุณกำลังหมายถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ที่ว่า “จงฟังเถิด โอ คนอิสราเอล พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์เท่านั้นทรงเป็นพระเจ้าของเรา!” พระเยซูทรงยกอ้างอิงข้อนี้และเน้นย้ำบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรกที่สั่งให้รักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดทั้งหมดของตัวเรา และคำสั่งที่สองที่เกี่ยวข้องกัน (มัทธิว 22:39, 19:19 มาระโก 12:31 ลูกา 10:27) มัทธิว 22:39 กล่าวว่า “และข้อ (บัญญัติ) ที่สองก็เหมือนกัน คือจงรักเพื่อนบ้านของท่านเหมือนรักตนเอง” ซึ่งเป็นคำกล่าวที่นำมาจากเลวีนิติ 19:18

พระเยซูตรัสคำอุปมาเรื่องของชาวสะมาเรียผู้ใจดี (ลูกา 10:30-37) เพื่อตอบคำถามของธรรมาจารย์ผู้เชี่ยวชาญในบทบัญญัติที่ถามพระเยซูว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า” ในอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดีนี้ พระเยซูทรงเล่าถึงชายคนหนึ่งที่ถูกโจรตัดทำร้ายและทิ้งเขาไว้ในสภาพปางตาย มีปุโรหิตคนหนึ่งผ่านมาทางนั้นและก็เดินผ่านไปอีกฟากหนึ่ง แล้วคนเลวีคนหนึ่งก็ผ่านมาแล้วก็เดินไปอีกฟากหนึ่งเช่นกัน สุดท้ายก็มีชาวสะมาเรียที่ต่ำต้อยและน่ารังเกียจคนหนึ่งผ่านมาเห็นแล้วมีใจสงสารผู้เคราะห์ร้ายที่เป็นชายชาวยิวนี้ ซึ่งถือว่าเป็นศัตรูของชาวสะมาเรียและได้เข้าไปช่วยในความเดือดร้อนของเขา พระเยซูจึงตรัสถามผู้เชี่ยวชาญในบทบัญญัติว่า ในสามคนนี้คนไหนที่เห็นได้ว่าเป็นเพื่อนบ้านของชายผู้เคราะห์ร้ายนี้ ผู้เชี่ยวชาญในบทบัญญัติกล่าวว่าคือคนที่สำแดงความเมตตากับผู้เคราะห์ร้าย พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปทำอย่างนั้นเหมือนกัน”

เรามักจะไม่เห็นว่าอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดีนี้เป็นคำอุปมาเกี่ยวกับพระเยซูเอง พระเยซูเองทรงเป็นชาวสะมาเรียผู้ใจดีนั้น และพระองค์ทรงเห็นว่าเรากำลังจะตายในสภาพที่น่าเวทนา ประเด็นก็คือ พระยาห์เวห์ที่อยู่ในพระคริสต์ก็คือชาวสะมาเรียผู้ใจดีนั้น พระยาห์เวห์ในพระคริสต์ทรงรักเรา

⁴¹ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 “*Sh'ma Yisra'el YHWH Eloheinu YHWH Ehad*) แปลตามภาษาฮีบรูว่า “จงฟังเถิด คนอิสราเอล พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์องค์เดียว” ฉบับภาษาไทยจะแปลว่า “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด” (ผู้แปล)

เหมือนตัวพระองค์เอง ในแง่ของความรักนั้น พระยาห์เวห์ทรงทำให้เราเสมอกับพระองค์เองเพราะพระองค์ทรงรักเราเหมือนที่ทรงรักตัวพระองค์เอง

พระยาห์เวห์ไม่เคยสั่งให้เราทำสิ่งใดที่พระองค์ไม่ได้ทำ เรารักพระองค์ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน นั่นตรงกันข้ามกันอย่างสิ้นเชิงกับทัศนคติของคนเคร่งศาสนา เมื่อเรานอนแน่นิ่งในปลักโคลนและถูกปล่อยให้ตาย คนธรรมะธัมโมในศาสนาก็เดินผ่านเราไป นี่รวมทุกคนในทุกศาสนา ดังเช่นปุโรหิตและคนเลวี่ในอุปมานี้ พวกเขาไม่ได้ทำอะไรเพื่อเราเลยและพวกเขาก็ไม่ใส่ใจเรา และพวกเขาก็เป็นห่วงแต่จะรักษาตัวของพวกเขาให้พ้นจากมลทิน นั่นคือเหตุที่พระยาห์เวห์เสด็จเข้ามาในพระคริสต์ เป็นองค์อิมมานูเอลที่อยู่กับเรา พระองค์ทรงเห็นเราและทรงช่วยชีวิตเรา

ภาพของพระยาห์เวห์ในพระคริสต์เป็นแนวคิดที่เราจำเป็นต้องปลูกฝัง พระเจ้าทรงอยู่ในพระคริสต์ ทรงทำให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์เอง (2 โครินธ์ 5:19)⁴² ชาวสะมาเรียผู้ใจดีที่ช่วยชีวิตเราไม่ใช่สองบุคคลที่แยกกันทำงานแต่เป็นการรวมเป็นหนึ่งของสองบุคคล นั่นคือพระยาห์เวห์ในพระคริสต์ เพื่อนบ้านของเราก็คือ การรวมเป็นหนึ่งของพระยาห์เวห์กับพระคริสต์แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระคริสต์ เพราะในอุปมานั้นเพื่อนบ้านเป็นชายคนหนึ่ง

เราต้องรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดทั้งหมดของตัวเรา และต้องรักเพื่อนบ้านของเราเหมือนรักตัวเราเอง แล้วเราจะรักพระเยซูอย่างไร? เราก็คือรักพระองค์เหมือนเพื่อนบ้านของเราและเหมือนตัวเราเอง พระองค์ทรงเป็นเพื่อนบ้านของเราเพราะพระองค์ได้ทำให้เราเป็นเพื่อนบ้านของพระองค์ ผมพบว่านี่เป็นสิ่งที่ล้าเลิศจริง ๆ ตอนนี้ผมรู้แล้วว่า จะสัมพันธ์กับพระยาห์เวห์ได้อย่างไรด้วยความรักภักดีทั้งหมด

แต่คำสั่งข้อที่สองก็ “เหมือน” กับคำสั่งข้อแรก (มัทธิว 22:39)⁴³ ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเราก็ถูกสร้างตามพระฉายาหรือรูปเหมือนของพระเจ้าเช่นเดียวกับพระเยซู คำสั่งข้อที่สองซึ่ง “เหมือน” กับคำสั่งข้อแรกคือที่จะ “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” คำว่า “เหมือน” (ὅμοιος) หมายถึงความเหมือนของรูปเหมือน มนุษย์เหมือนกับพระเจ้า (ดังที่คำสั่งข้อที่สองก็เหมือนคำสั่งข้อแรก) เพราะว่าเขาเป็นรูปเหมือนหรือพระฉายาของพระเจ้า ดังนั้นถ้าเรารักพระเจ้า เราก็คือรักมนุษย์ด้วย และแน่นอนว่ามนุษย์ที่เหมือนพระเจ้ามากที่สุดก็คือพระเยซูคริสต์ ถ้าเรารักพระเจ้า เราก็คือรักพระเยซู ผู้ที่มีพระบิดาก็มีพระบุตร และผู้ที่มีพระบุตรก็มีพระบิดา

⁴² 2 โครินธ์ 5:19 “คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวาระแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา” (ฉบับไทยคิงเจมส์) ฉบับภาษาไทยอื่นๆ แปลว่า “คือพระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์โดยพระคริสต์” (ผู้แปล)

⁴³ มัทธิว 22:39 “ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

ผมได้พูดในการอบรมซีที⁴⁴ว่า เมื่อคุณรักใคร่สักคนเหมือนที่คุณรักตัวคุณเองนั้น ในทางปฏิบัติจริงแล้วมันก็หมายความว่าความรักเขามากกว่าที่คุณรักตัวคุณเองเสียอีก ถ้าคุณเห็นตัวคุณเองในสถานการณ์เดียวกับนักผจญเพลิง ที่คุณต้องเลือกระหว่างการช่วยชีวิตเพื่อนบ้านของคุณกับช่วยชีวิตของตัวเอง การตัดสินใจของคุณที่เห็นได้ชัดก็คือ คุณรักเพื่อนบ้านของคุณมากกว่าตัวของคุณเอง ถ้าคุณออกไปช่วยชีวิตเขา คุณอาจไม่รอดชีวิตกลับมา ในการรักพระเยซูเหมือนที่เรารักตัวของเราเองนั้น สุดท้ายแล้วเราอาจจะต้องจ่ายราคาด้วยชีวิตของเรา ตามความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวในพระคัมภีร์นั้นจะทำให้เรารักพระเยซูน้อยลงหรือ? ก็เปล่าเลย เราจะรักพระองค์มากเท่ากับแต่ก่อนและยิ่งมากขึ้น

⁴⁴ Commitment Training (การอบรมการมอบทั้งหมดให้กับพระเจ้า) ผู้แปล